

Độ Âm Tương Đối

Contents

Độ Âm Tương Đối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	27
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	50
9. Chương 9	55

Độ Âm Tương Đối

Giới thiệu

Thể loại : Công đối với người khác lạnh lùng, với thụ si hán x Thụ cởi mở hoạt bát dễ thương, hiện c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-am-tuong-doi>

1. Chương 1

“Quy tắc bàn tay phải xác định chiều dòng điện cảm ứng trong một dây dẫn chuyển động trong một từ trường là nắm bàn tay phải rồi đặt sao cho bốn ngón tay hướng theo.....” Thầy giáo Vật lí đã hói nửa đầu đang hoa chân múa tay giảng bài trên bục giảng, truyền tải tri thức đến bọn cậu – những học sinh đang bị không khí oi nồng của mùa hè khiến cho mơ màng buồn ngủ. Thỉnh thoảng còn có âm thanh của xe cộ gần đó truyền tới, cả tiếng reo hò đột nhiên vang lên của những cô, cậu bạn học thể dục... Tuy nhiên, tất cả đều không lọt vào tai Lăng Ngọc Phi. Tay trái cậu chống cằm, tay phải cầm bút, mắt nhìn chăm chăm vào sách Vật lí, phía trên lại hiện ra những chữ trong tin nhắn mà cậu nhận được sáng nay: Tôi nghĩ đến cậu thì cao

trào! Số điện thoại không hiện tên, thời gian gửi là 00:30. Khi đó, cậu bị thẩm cười một tiếng, ai mà lại gửi nhầm cái tin nhắn loại này cơ chứ! Lúc đánh răng, cậu nhin cười đến mức suýt chút nữa là đâm cả cái bàn chải vào cổ họng. Xuất phát từ chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, cậu nhin đau, bỏ ra một mao tiền tin nhắn, trả lời người gửi — Cậu bạn or cô bạn, gửi nhầm người rồi (cười trộm), ngại quá!

Tin nhắn gửi xong, cậu cười gập cả người, nghĩ một lúc, liền quyết định chụp lại màn hình gửi cho đám bạn xem, mua vui cho quần chúng nhân dân lao động vất vả.

Tỉ mỉ xóa số điện thoại, gửi ảnh lên, nhấn chữ, send đi xong, cậu rời nhóm, tiện tay vất điện thoại trên bàn đi ăn sáng. Mẹ cậu còn hỏi có phải tối qua mơ nhặt được vàng hay không mà cười tươi thế. Thế nhưng, lúc trước khi ra khỏi cửa, cậu mở máy muốn xem tin nhắn của bạn bè một chút thì nụ cười đó nháy mắt liền biến sạch. Bởi vì, tin nhắn mới được gửi tới là: Tôi là nam, cũng không gửi nhầm, cậu là Lăng Ngọc Phi!

..... Cậu cuối cùng đã được thể nghiệm cái cảm giác có một vạn con lạc đà (1) chạy qua ruột gan, dọa cậu đến mức bản thân đã đến trường như nào cũng không hay biết, cho tới lúc này, hồn cũng vẫn chưa về hết.....

Là đùa dai sao? Cậu xuất thần ngồi vẽ vòng tròn lên sách, hay là có gay ả núp bên cạnh mình? Đồng thời có cảm giác với mình? Nghĩ vậy, cậu liền nhìn quanh một vòng. Có thể do động tác quá lộ liễu, đám bạn bình thường vẫn chơi với cậu đều chú ý hết, do đó, cậu cứ thế mà đối diện với từng đường nhìn của bọn họ, có người còn cười với cậu một cái thật tươi, cậu chau mày, cười nhạt đáp lại tên anh em kia.

Cậu quay đầu, ngồi thẳng người, hai tay vò đầu, khe khẽ a một tiếng. Bây giờ, cậu cảm thấy mỗi người bọn họ đều đáng nghi, mỗi một ánh mắt đều tràn đầy ám chỉ!

Không! Không! Đây rất có thể chỉ là một trò đùa dai! Cậu nghiêm mặt, về nhà trực tiếp gọi điện hỏi là được rồi, bây giờ không nên xoắn xuýt mấy chuyện có thật hay không này! Cậu vỗ vỗ mặt mình hai cái, quyết định hoàn hồn lại nghe giảng.

..... Nhưng mà bạn cùng bàn cứ nhìn cậu là sao! Chẳng lẽ là cậu ta!? Đúng rồi! Bình thường tiếp xúc với cậu ta là nhiều nhất! Cậu ta, cậu ta lẽ nào đối với cậu lâu ngày sinh tình! Thế nhưng..... Thế nhưng cậu ta vừa không 180cm+, vừa không 18+, vừa mặt không đẹp, cơ thể lại càng không, cậu không có cảm giác với cậu ta nha! Phải làm sao đây? Cậu nên xử lý chuyện thâm mến không kết quả này sao đây!

Lăng Ngọc Phi cứng người quay sang, chống lại ánh mắt của bạn cùng bàn

“.... Cậu hôm nay phát bệnh à? Hết đập đầu rồi lại tát má?” Bạn cùng bàn đột nhiên sáp lại hỏi.

“Két..... Rầm.....”

Lăng Ngọc Phi vốn trong lòng không yên, lại bị hành động của cậu ta đột ngột dọa sợ, vô thức ngã ra sau, kết quả ghé trượt theo sàn nhà, phát ra âm thanh chói tai, cả người ngã ra nền.

“Ha ha....” Nhất thời, cả phòng học đều là tiếng cười khe khẽ. Mà tên cùng bàn là tên cười rõ nhất.

Lúc Lăng Ngọc Phi đối diện với vẻ mặt đen xì của thầy giáo Vật lí bò lên, thật đúng là muốn giết luôn cậu luôn.

“.... Xin lỗi, không nhận được.” Chờ cậu dọn xong chỗ ngồi, bạn cùng bàn mới ghé đầu qua nói nhỏ. Lăng Ngọc Phi trợn mắt nhìn, có nên kéo cái khóa miệng đang nhếch lên của cậu ta xuống không?!

“Reng reng reng....”

Sau giờ học, do chuyện này mà mấy tên bạn xấu kia ngay lập tức sáp đến chỗ Lăng Ngọc Phi, không hỏi han, không quan tâm, chỉ biết hết sức cười nhạo và châm chọc.

CMN (2)! Đây nhất định là một trò đùa dai! Lại còn hại cậu xấu mặt! Không thể nhận nữa!

“..... Có tin tớ lấy ghế đập chết các cậu không hả!” Lăng Ngọc Phi giả bộ lấy ghế.

“Haiz, Lăng Ngọc Phi, sao hôm nay cậu cứ như mất hồn mất vía thế?” Tống Quang xua tay nói. Tống Quang chính là người đã cười với cậu lúc nãy.

Trong lòng Lăng Ngọc Phi lộp độp rơi.

“Đúng thế, từ sáng tới giờ chẳng để ý ai.”

“Ừ, lúc học còn hành xác, tự đánh vào mặt mình.” Bạn cùng bàn Thi Phàm còn chen thêm một câu.

“..... Một tháng sẽ có vài ngày như vậy.” Lăng Ngọc Phi nói xong, liền giơ hai tay bóp cổ Thi Phàm “Còn cậu nữa, nếu không phải cậu tự nhiên dú cái đầu heo của cậu qua thì tớ có bị dọa đến mức như vậy không?”

Thi Phàm giả bộ ho vài tiếng “Đại hiệp tha mạng!”

Tống Quang cũng tổng vào bụng Thi Phàm hai cái.

“Được rồi, chiều mai con trai bên lớp sáu muốn chơi bóng, chỗ cũ giờ cũ, các cậu ai muốn đi để tớ còn tính nhân số đây.” Lương Dương Dật hỏi.

“Tớ.” Lăng Ngọc Phi là người đầu tiên giơ tay, cậu muốn phát tiết hết cái đồng bực bội của ngày hôm nay.

“Ai nữa?”

“Tớ thôi, bị ngược đãi sợ rồi!” Thi Phàm lắc đầu.

“Đại Quang thì sao?”

“Thiếu người thì gọi tớ, tớ sao cũng được mà.”

“Ok, tớ đi hỏi những người khác, buổi trưa gửi tin nhắn cho cậu.”

“Ừ.” Tống Quang giơ tay làm một dấu ok.

Tiết sau, Lăng Ngọc Phi đã bình tĩnh lại. Lúc trước cậu hoang mang quá, nhưng chuyện này cũng không tránh được, cho dù chỉ là đùa thì đây vẫn là lần đầu tiên cậu bị quấy rối tình dục mà! À, bị bạn nữ sờ mặt thì không tính! Cậu lắc đầu, quyết định không nghĩ tới cái tin nhắn kia nữa.

Cuối cùng cũng tan học, Lăng Ngọc Phi chưa bao giờ nóng lòng muốn về nhanh như thế. Cậu hùng hục đạp xe, bay về phía chiếc điện thoại. Bởi vì Lăng Ngọc Phi đi học không chú ý nên bị mẹ Lăng cấm mang máy đến trường, lúc đi học, Lăng Ngọc Phi phải để điện thoại ở chỗ mà bà có thể thấy mới được. Tuy nhiên, Lăng Ngọc Phi để điện thoại như nào, khi về điện thoại vẫn nguyên dạng ấy, do đó, cậu hoàn toàn tin tưởng mẹ Lăng.

“Về rồi à.” Nghe thấy tiếng mở cửa, mẹ Lăng chui đầu ra khỏi bếp hỏi.

“Vâng.” Lăng Ngọc Phi phi thẳng vào phòng mình.

Mẹ Lăng ở một bên thắc mắc, con trai bà gần đây tâm tình thay đổi nhanh chóng mặt, sáng nay lúc dậy còn cười toe toét, thế mà ra cửa chớp mắt cái đã như mất hồn, khi về thì lại tràn đầy hưng phấn.

Lăng Ngọc Phi lao thẳng đến chỗ điện thoại, cầm lên ấn số, đáng tiếc cậu chỉ nghe thấy tiếng nhắc nhở không tài nào chấp nhận nổi “Đột! Cái mẹ gì vậy!” Lăng Ngọc Phi nhát thời nhụt chí, cúp máy, mở nhóm chat lên.

Nhóm chat biểu thị có hơn hai mươi cái thông báo, cậu giật mình, đột nhiên nhớ đến bức ảnh sáng nay up lên.

Zzzz Ý Chân: Anh yêu, sao anh lại up ảnh tin nhắn mật em gửi cho anh lên mạng...” Đây là cô nàng thân với cậu nhất trong lớp – Chu Ý Chân, trong máy cậu có số của cô nàng và đã lưu tên.

+ Kiệt: “Tôi nghĩ đến cậu thì cao trào (tà ác)”

A Mao @+ Kiệt: “+1”

Người vô danh @+ Kiệt: “+2”

Lương Dương yi: “666” (3)

Xảo Thiến: “boy or girl??”

Ta là Tiểu Minh: “Chỉ muốn biết thứ dưới lớp gạch xóa kia là gì (cười trộm)”

....

Bên dưới cũng toàn là tin nhắn góp vui, Lăng Ngọc Phi không thấy có gì hữu dụng, cả người lại càng nhụt chí.

Cậu trả lời một câu “Ai đùa (mỉm cười), tôi mà biết tôi đảm bảo không đánh chết cậu ta (mỉm cười +3)”

Nghĩ một chút, lại thêm “or cô ta” vào sau “cậu ta”.

Sau đó, lại gửi cho số điện thoại kia một cái tin “Đùa thôi?”

Đáng tiếc, cậu ngủ trưa dậy, số điện thoại kia vẫn chưa nhắn lại. Ngược lại, trên mạng, bạn bè lại nhiều thêm vài bình luận.

Đại Quang: “Hẹn đề.” (4)

Thi Phàm: “... Đây là lí do khiến cậu kì lạ cả ngày hôm nay hả??”

Lương Dương yi @Đại Quang: “Thiếu người, cậu tới đi.”

Đại Quang @Lương Dương yi: “Ok.”

Zzzz Ý Chân @Đại Quang: “Chơi bóng à?”

Đại Quang @Zzzz Ý Chân: “Ừ, muốn tới xem không?”

Tin mới nhất hiển thị xong.

Thật phiền! Không nghĩ nữa! Lăng Ngọc Phi ném điện thoại sang một góc, dậy đi học.

.....

Zzzz Ý Chân: “Mai các cậu chơi bóng với lớp sáu à?”

lyfly: “Ừ (móc mũi), các cậu lại muốn thị gian cơ thể chúng tôi hả?”

Zzzz Ý Chân: “Lớp sáu nhiều trai đẹp, tớ mà không đi thì chính tớ cũng không tha thứ được cho mình!”

lyfly: “Nhớ mang đủ phí vào sân.”

Zzzz Ý Chân: “A.... Lại sắp được thấy nam thần cơ bụng sáu múi của tôi rồi (sắc), mồ hôi chảy trên làn da màu mật ong (sắc), muốn liếm quá (đói)”

[Sắc ở đây là háo sắc]

lyfly: “..... Liêm sỉ đâu hết rồi?”

Đậu Bì vừa tham gia nhóm chat:

Thi Phàm: “Cầu cho ông thầy Vật lí hôm nay phát quyền bài tập có đáp án (thương cảm)”

A Mao: “Thi Phàm, cậu quỳ từ giờ đến tối đi.”

Ta là Tiểu Minh: “..... Quỳ cùng (khóc)”

Đại Quang: (ảnh)

Thi Phàm: “Đại Quang, tớ yêu cậu (lệ rơi đầy mặt)”

Ta là Tiểu Minh: “..... Tớ yêu cùng cậu (lệ rơi đầy mặt)”

lyfly: “Từ lúc Lương Dương Dật dụ dỗ được Trần Xảo Thiên, phúc lợi buổi tối mất luôn (khinh bỉ)”

Thi Phàm: “Cậu ấy cứ thế mà bỏ tớ đi mất (khóc), không có cậu ấy tớ biết sống sao a a a.”

“Đừng gọi điện thoại cho tôi.”

Lăng Ngọc Phi đang trò chuyện khí thế, một cái tin nhắn đột ngột hiện ra.

Cậu ngồi bật dậy. Không chút nghĩ ngợi liền trả lời “Cậu là ai?”

“Tôi không muốn nói.”

“Ha ha! Tôi biết ngay là có ai đó đùa giỡn kiểu hạ lưu này mà!”

“Không đùa, cũng không hạ lưu. Mỗi người đều có đối tượng của mình. Tôi chỉ là nói thẳng cho cậu biết mà thôi.”

..... Tưởng tượng..... Đối tượng!!!! Lăng Ngọc Phi cảm thấy cả người mình như rơi xuống hầm phân luôn!

Cậu cắn răng, nhắn trả “Muốn tôi nói một câu vinh hạnh quá à! Thần kinh!”

Đối phương chưa gửi lại.

“Biến thái!!!” Lăng Ngọc Phi lại uất hận mà gửi đi một câu.

“Cậu nghĩ tới ai? Lúc thăm du.”

“Liên quan gì đến cậu.”

“Cậu có tính hấp dẫn với tôi, tôi cũng không khổng chế được mà nhớ tới cậu. Cậu đột nhiên nhảy ra trong đầu tôi, tôi cũng rất khổ não.”

“Nói vậy thì tôi không nên trách cậu?”

“Ngoài cơ thể, tất cả của cậu đều thu hút tôi, nhiều lần đều như vậy, tôi qua tôi nhìn không được mới nói với cậu.”

Được, được lắm..... Nhiều lần! Nội tâm Lăng Ngọc Phi chạy qua một loạt “đậu má đậu má đậu má”, nhìn đi nhìn lại tin nhắn mấy lần, vẫn không biết phải ứng xử ra sao với cái tình huống như này.

“Sau khi gửi cho cậu, tôi cũng rất lo lắng, cả đêm qua mất ngủ làm công tác tư tưởng cho bản thân, phản cảm của cậu tôi cũng đã liệu trước rồi.”

Đối phương dừng một chút, lại gửi thêm một tin “Cậu yên tâm, tôi không có ác ý đối với cậu. Chỉ là lúc không không chế được sẽ nhớ cậu, muốn gần gũi với cậu mà thôi.”

Lăng Ngọc Phi tức giận “Nhờ cậu không không chế được cường gian tôi thì sao!”

“.... Tôi không biết có xảy ra chuyện ấy không, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để không làm cậu bị thương.”

Lông tơ cả người Lăng Ngọc Phi dựng đứng, ngữ khí cũng không dám cứng quá, nhấn lại “Tâm lí cậu có vấn đề sao?”

“Có lẽ.”

Cậu có nên báo cảnh sát không? Cái này đã uy hiếp đến sự an toàn thân thể của cậu chưa? Chú cảnh sát có xử lí loại quỷ rối tình dục này không?

“Đùa thôi, tâm lí tôi không có vấn đề. Tôi chỉ không biết làm sao để tiếp xúc với cậu thôi.”

“Tiếp xúc với tôi rất đơn giản! Đến trước mặt tôi giới thiệu là chúng ta sẽ quen nhau ngay! Không thì add QQ, add Wechat, cậu còn có cả số điện thoại của tôi cơ mà. Nhiều cách như vậy, sao cậu lại dùng cái cách này chứ a a a!” Cậu quả nhiên không thể hiểu được cách tư duy của biến thái, mệt mỏi quá!

“Tôi chỉ nghĩ được cách này.”

..... Có cảm giác câu chuyện thật bế tắc, đau đầu!!

Cậu hít sâu một hơi, quyết định tốc chiến tốc thắng “Chỉ cần sau này cậu không thế nữa thì tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không đi tìm cậu.”

“Tôi lại hy vọng cậu nhớ kĩ tất cả những chuyện xảy ra giữa chúng ta. Như tôi nhớ, tôi đã gặp cậu ở đâu, lúc đó đang làm gì, và từng câu tôi đã nói.”

“..... Rốt cuộc tôi có gì tốt mà khiến cậu nhớ thương như thế a a a a, tôi sửa hết!”

Lăng Ngọc Phi giang tay giang chân ngã ra giường. Nhìn tin nhắn có thể thấy cậu ta có tiếp xúc với mình ngoài đời, nhưng không thân, có lẽ là đã từng chào hỏi một hai câu.

Cậu vùi đầu vào trong gối, người như vậy trong cuộc sống của cậu nhiều lắm, bạn cùng lớp này, bạn của bạn này, bạn của bạn của bạn này, còn chơi bóng, đánh bài, hát karaoke, v.v. cũng không thiếu người tụ tập, hoàn toàn không có đầu mối gì.

“Ngọc Phi, sao còn chưa ngủ?” Mẹ Lãng gõ cửa phòng cậu “12 giờ rồi đấy!”

“Vâng ạ, con ngủ đây.” Cậu đáp. Thế mà đã muộn như vậy rồi, cậu sờ sờ điện thoại, người kia lại gửi tới hai tin nhắn.

“Tôi cũng không biết, cứ thế mà nhìn cậu. Chờ lúc tôi phát hiện ra thì cậu đã xuất hiện trong đầu tôi lúc tôi cao trào rồi.”

“Tôi lại vừa cứng.”

.... Ngày hôm nay chịu nhiều kích thích thật.....

Tay Lãng Ngọc Phi để trên bàn phím nhưng không gõ được ra một câu. Cuối cùng đơn giản đe dọa một câu “Tùy cậu, chờ tôi tìm ra cậu, cậu cứ xác định (đao)”

Tắt tin nhắn, thì thấy chatroom hiện ra.

Thi Phàm: “Cuối cùng cũng viết xong (hưởng thụ)”

Đại Quang: “Tuốt nhanh nhanh rồi đi ngủ đi (tạm biệt)”

A Mao: “Chúc một đêm mộng xuân (tạm biệt)”

Ta là Tiểu Minh: “(ngủ)”

Lãng Ngọc Phi tức giận gửi một câu vô cảm.

Ngủ!

Chú thích:

1. Lạc đà: , đồng âm với , tức là ĐMM. Cảm giác có một vụn con lạc đà chạy qua là hình ảnh nói ẩn cho việc trong lòng rối bời, đủ loại cảm xúc, khó nói lên lời
2. Nguyên văn là MLGB: Make Life Get Better, hoặc trong tiếng Trung thì nó còn dùng để chửi người, vì MLGB còn có thể phiên thành make love, good bye, ý chỉ những người làm xong rồi chạy, một nghĩa nữa là , là một tiếng chửi kiểu đệm thêm chữ “mẹ” vào nhưng cũng giống như Việt Nam mình đọc chại âm một số từ chửi bậy như đậu má, v...v..., họ dùng từ này khi không muốn chửi trực tiếp, giống như “ngọa tào” hay “ta đi” có nghĩa là ĐM vậy.
3. 666: mang ý cảm thán, kiểu lợi hại thật, giỏi thật, có lúc là khen, cũng có lúc mang ý trêu trọc, ai nghe Mãn Hán nhiều sẽ biết giai nhà Mãn Hán khá thích dùng cách nói này, đặc biệt là Thất Dạ công tử

4. Hẹn hò: Nguyên bản là , xuất hiện trên mạng TQ từ năm 2014, lúc đầu chỉ mang nghĩa đơn giản là hẹn hò không, nhưng sau này thì lại từ từ biến chất. Hiện nay TQ có app , giống như một app tình yêu, chúng ta có thể tìm những người phù hợp với tiêu chuẩn của mình trên đó xong nói chuyện, yêu đương. Ngoài ra, nếu xét trên phương diện ngôn ngữ mạng thì nó còn có nghĩa là gặp mặt, hẹn hò, và được dùng nhiều nhất là ý thuê phòng không, làm tình không, giống như tìm tình một đêm.

2. Chương 2

Chạng vạng năm giờ chiều, mặt trời mùa hè bắt đầu xuống núi, nhiệt độ cả ngày từ dưới mặt đất phả lên, không khí nóng như thiêu như đốt. Tiết học cuối cùng trong ngày cũng theo mặt trời lặn xuống mà kết thúc.

“Ai chạy nhanh xuống chiếm sân đề!” A Mao gào lên rồi chạy về phía phòng chứa rác lấy bóng. Do chủ nhiệm lớp không cho mang bóng vào phòng học, chỉ cần thấy một quả thì sẽ thu một quả, rất nhiều quả bóng đã phải hy sinh dưới tay cô, cho nên bóng chuyên bảo bối của bọn họ suốt ngày phải làm bạn với rác thải!

“Lớp sáu nói tiết ba bọn họ có tiết thể dục, việc chiếm sân giao cho bọn họ là được.” Tống Quang nhàn nhả thu dọn mặt bàn.

“Được, rất được.” Lăng Ngọc Phi đan hai tay vào nhau, giơ lên quá đỉnh đầu, vịn trái vịn phải. “Tớ sẵn sàng rồi, hôm nay tớ muốn bạo phát!”

“Vậy thì đi thôi!” A Mao ôm bóng đi tới nói.

“Đợi Xảo Thiển với Ý Chân đã. Các cậu ấy bảo muốn đến cổ vũ cho bọn mình đó.” Lương Dương Dật nói.

“... Cậu xác định là các cậu ấy đến cổ vũ cho chúng ta à?” Thi Phàm bất mãn kêu “Các cậu ấy chỉ ở một bên gào thật đẹp trai thật đẹp trai rồi lôi điện thoại ra chụp lia lịa thôi. Hơn nữa, lại còn toàn gào về phía lớp sáu kia nữa chứ.”

“Lúc có bạn nữ đứng là chơi hăng hơn một chút.” A Mao đứng một bên dùng một ngón trỏ xoay xoay quả bóng. “Ôi mẹ, ai nhỏ kẹo cao su lên quả bóng thế này!”

“Ặc... Tởm quá. A Mao, cậu mau lau sạch đi!” Lăng Ngọc Phi tránh sang một bên.

“Sao lại là tớ?!”

“Ai thấy thì người đó chịu trách nhiệm.”

“Mang qua đây tớ lấy giấy lau cho.” Tống Quang gọi.

“Hello~” Hai cô bạn nữ xuất hiện ở cửa lớp.

“Xảo Thiển, cuối cùng cậu cũng tới rồi, Lương Dương Dật nói cậu không đến thì không đi đó.”

“Ha ha, vậy giờ đi thôi.” Cô bạn cao hơn trong hai người nói.

Cô bạn còn lại là Chu Ý Chân, rất thức thời mà buông tay cô bạn kia ra.

“Chúng ta đi, Thi Phàm.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Chu Ý Chân rất thân với bọn họ, cho nên rất nhanh đã quay sang trêu đùa nhau.

“Chu Ý Chân, cậu cứ ba ngày lại đổi nam thần một lần, lần này đến lượt ai lọt vào mắt xanh của cậu thế?”
Tống Quang nói.

“Ý gì? Tổ chỉ có một nam thần thôi, kiên định không đổi, trung thành tận tâm, Tiền Chung Sinh!”

“Tiền Chung Sinh đúng là đẹp trai thật!” Lăng Ngọc Phi gật đầu.

“Vẫn là Tiểu Phi Phi hiểu tổ.” Chu Ý Chân giơ tay xoa xoa mặt Lăng Ngọc Phi.

“Lại sờ mặt tổ rồi.” Lăng Ngọc Phi gạt tay cô nàng ra.

“Nếu không phải mọi người đều biết tính cậu, có khi còn nghĩ cậu thích Lăng Ngọc Phi ấy.” Tống Quang cười nói.

“Làn da vừa trắng lại vừa mềm này, sờ được thì phải tranh thủ sờ chứ sao!”

“.... Không biết xấu hổ.” Về mặt Lăng Ngọc Phi đây ghét bỏ.

“Vệ Thước mới là đẹp trai nhất lớp sáu, chơi bóng cũng giỏi, tổ ghen tị với cậu ta.” A Mao nói chen vào.

“Vệ Thước cũng là nam thần của tổ! Nhưng mà tính tình cậu ta không tốt lắm, không quan tâm người khác, nhận được thư tình của người ta mà còn vất luôn đi trước mặt người ta, mặt thì vô cảm, con người thì cao ngạo lạnh lùng. Cho nên tổ vẫn thích Tiền Chung Sinh nhất, tính tình tốt, ngoại hình có vẻ nhã nhặn, đối với ai cũng mỉm cười dịu dàng.... Ôi.... Nói ra tổ mới ngại làm sao!”

“Nói vậy thì Vệ Thước có vẻ rất cá tính.” Lăng Ngọc Phi nói.

“Đúng là rất cá tính, bạn tớ cũng có nhiều người thích Vệ Thước hơn Tiền Chung Sinh, nhưng cũng không dám đến gần Vệ Thước. Như tớ này, ở gần Vệ Thước hai lần mà còn không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu ta luôn! Vẫn là Tiền Chung Sinh hợp ý tớ hơn.”

“Thế Trình Lương thì sao?” A Mao hỏi.

“Ồ ——” Mọi người đều ồ một tiếng thật dài.

“Cậu ta lăng nhăng quá, không dám mơ tưởng.” Chu Ý Chân nói.

“.... Tớ có cảm giác, chủ đề của chúng ta bây giờ thật quái dị..” Tống Quang nói.

“....”

“..... Không nói nữa, nhanh chạy qua đó đi, làm nóng người luôn.”

Mặc dù vừa tan học, nhưng trên mọi góc gạch của sân vận động đã tràn ngập người.

Đám người Lăng Ngọc Phi liếc mắt một cái liền nhận ra người của lớp sáu — bởi vì có rất nhiều học sinh nữ đang bu quanh đó.

Bọn họ đang thay phiên nhau ném rổ, mỗi người đều cao trên 1m75, hai ba người cởi phăng áo sơ mi, có người lại cuộn tay áo lên, lung tung giữ lại trên vai, lúc ném rổ thì ánh mắt chuyên chú. Trong đó, có hai người đặc biệt nổi bật, như tỏa ra ánh sáng, khiến người ta không kìm được ánh mắt mà nhìn theo động tác của bọn họ. Người đứng bên cạnh giá bóng rổ chính là Trình Lương, là người mà bất kì học sinh nam nào chơi bóng rổ trong trường đều biết, sở trường thể dục thể thao, cũng là một trong những tiêu điểm.

Đương nhiên, lớp của Lăng Ngọc Phi bọn họ cũng là lớp nổi danh toàn trường, là một trong hai lớp tự nhiên trọng điểm, lại còn là đội thường giành chiến thắng trên sân bóng.

Theo lời của các học sinh nữ thì: Trận đấu của lớp hai và lớp sáu là kích thích nhất. Lớp sáu có Vệ Thước, Tiền Chung Sinh nhan sắc đẹp nhất, Trình Lương dáng chuẩn nhất, liếc mắt một cái, thì đến mắt cũng có thể đạt tới cao trào. Những người khác cũng đẹp. Lớp hai thì lấy vẻ đẹp thanh tú làm chủ, Lương Dương Dật, Thi Phàm đều rạng rỡ, Tống Quang đeo kính nhả nhặn, nhưng ra sân lại cuồng dã, Lăng Ngọc Phi là một bạn nhỏ không được tự nhiên, da trắng mắt to, nhìn thôi cũng ảm lòng. A Mao..... A Mao thì chính là một bấp thịch di động! Ngoài ra thì tính cách bọn họ đều rất tốt, không khí vô cùng high!

“Tới đây đi.” Trình Lương vừa nhìn thấy bọn họ thì vỗ tay kêu ngừng “Bắt đầu nhanh lên, mười lăm phút rồi.”

“Oh yeah!” A Mao hưng phấn nhảy lên.

“Luật cũ, dùng ngón tay tính từ 0 đến 5, lẻ một bên chẵn một bên.”

Mọi người đều tụ lại một chỗ ồn ào phân việc. Bọn họ bình thường đều chơi đến sáu giờ, sau đó sẽ đi ăn cơm tối, thời gian không đủ để tận hưởng, cho nên phân đội xong liền lập tức bắt đầu.

Lăng Ngọc Phi, Tống Quang, Trình Lương và hai người bên lớp sáu một đội.

Lúc chơi bóng sẽ có nhiều đường nhìn tụ lại trên thân mình, chuyện này Lăng Ngọc Phi chơi bóng nhiều năm cũng đã quen. Thế nhưng, không biết có phải do quá nóng hay không, cậu có cảm giác như có một đường nhìn chăm chú đốt nóng cả người cậu. Áo sơ mi ướt đầm dán dính vào da thịt, kèm theo một thứ gì đó sắp biến thành thực thể đeo bám lên người cậu. Một chút không lưu tâm, bóng liền tuột khỏi tay.

Tống Quang nghi ngờ nhìn cậu một cái.

Lúc phòng ngự, Trình Lương chạy qua vỗ vai cậu.

Cậu không tự chủ được run lên, cảm giác nhiệt độ trên người mình càng tăng cao.

“Thảm rồi.... Mình bị tên biến thái kia làm cho thần kinh luôn rồi...”

Lăng Ngọc Phi chạy tới chạy lui mấy lần, cảm thấy thứ cảm giác kia vẫn còn, khiến cả mặt cậu nóng bừng như bị thiêu đốt.

Lúc ném rổ, có người từ phía sau hung hăng nhảy lên, dán vào lưng cậu đoạt bóng.

Lúc chuyền bóng, lại có người dang rộng hai tay, dùng bờ ngực ướt đầm mồ hôi để cản cậu.

Cái loại đụng chạm bình thường này, chưa bao giờ khiến cậu hoảng loạn như thế.

“Lăng Ngọc Phi, cậu sao thế?” Tống Quang ghé sát vào cậu nói.

“À... Không....” Cậu thở hồng hộc trả lời.

“Mặt cậu đỏ lắm, có phải bị cảm nắng không?”

Đầu óc loạn cào cào của Lăng Ngọc Phi nháy mắt lại bình tĩnh lại, cậu đứng lại “Ừ, tớ có cảm giác như

mình bị cảm nắng thật rồi ý.”

“Đi nghỉ chút đi.” Tiền Chung Sinh cũng đứng lại bên cạnh cậu nói.

Lăng Ngọc Phi ừ một tiếng, hô to với mấy cậu bạn ở bên “Ai đến thay tớ một chút đi?!” Sau đó cấp tốc lao ra khỏi sân.

Là do ảnh hưởng tâm lí hay do có người nhìn cậu thật?

Cậu ngồi trên bậc thang, lấy tay quạt gió, mở to mắt nhìn từng người một.

Đáng tiếc, cho dù là nam hay nữ thì trên mặt đều tràn đầy hưng phấn.

Sự chú ý của cậu lại quay lại trên sân. Vệ Thuộc ở chính diện vô cảm nhìn cậu. Lăng Ngọc Phi cả kinh, chớp chớp mắt. Tống Quang lo lắng nhìn cậu, Tiền Chung Sinh hô to với cậu “Cậu khỏe không?”

“Không sao!” Cậu hô lớn lại. Lại nhìn Vệ Thuộc một cái, cậu ta đã chạy đi giành bóng mát rồi.

“Ảo giác, ảo giác thôi, Vệ Thuộc là người nghiêm túc, bọn họ không có quan hệ gì. Huống hồ cậu ta cũng không phải cái loại biến thái.” Lăng Ngọc Phi nghĩ thầm “.... Chẳng lẽ là Tống Quang?!... Không thể đâu?! Bọn mình thân nhau như thế.... A Mao thì lại càng không thể.....”

Lăng Ngọc Phi suy nghĩ miên man hết cả một trận bóng.

Chờ đến tối về nhà, cậu vô lực nằm trên giường nghịch di động, tên biến thái kia lại gửi tin đến.

“Bộ đáng cậu lúc chơi bóng thật đáng yêu, tôi rất muốn.... liếm cậu.”

Cậu tức đến mức muốn đập luôn cái điện thoại.

“Tôi van cậu đừng làm phiền tôi nữa, được không hả! Cậu phiền lắm đó!”

“Tôi làm phiền đến cậu?”

“Đúng! Cậu mang đến cho tôi nhiều phiền toái lớn lắm.”

“Tôi chỉ gửi tin nhắn cho cậu, sẽ không làm phiền đến cậu.”

“Cậu đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của tôi rồi đó.”

“Hôm nay cậu có nhớ tôi không?”

Lăng Ngọc Phi nhìn câu này của cậu ta, cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

“Từ hai tháng trước, mỗi ngày tôi đều nhớ cậu.”

Cậu mà còn nói chuyện với cậu ta chắc tức chết mất.

“Lúc đi học sẽ đột nhiên nhớ cậu, muốn đi tìm cậu, cứ nhìn qua cửa sổ chờ cậu đi qua.”

“Buổi tối nằm trên giường thì càng nhớ cậu. Muốn hôn nhẹ cậu, muốn ôm cậu ngủ. Nghĩ đến cậu thì tim đập nhanh hơn, cả người vã mồ hôi, cảm thấy đến cả không khí cũng ẩm ướt.”

“Nằm mơ cũng mơ thấy cậu. Tôi thật sự hy vọng chúng ta có thể mơ cùng một giấc mơ.”

Mơ? Lăng Ngọc Phi không giả chết nổi nữa.

“Con mẹ nó, cậu đã làm gì tôi trong mơ!” Người ta nói, giấc mơ chính là biểu tượng cho dự vọng của con người, cậu phải nghe xem cái tên biến thái kia rốt cuộc muốn làm gì cậu.

“Chúng ta ôm nhau ngồi đọc sách, tôi đưa cậu về, cậu sẽ chủ động nắm tay tôi, chủ động hôn tôi.”

..... Vẫn còn thuần khiết.

“Lúc làm tình có thể khẩu giao cho tôi. Ngậm lấy tôi, giống như muốn nuốt hết tôi.”

.....

“Đồ tâm thần biến thái!!!” Lăng Ngọc Phi nhìn những chữ này, cả mặt đều nóng bừng.

“Lúc cậu mơ cái giấc mơ này là kiểu gì hả?”

“..... Cậu rốt cuộc muốn làm gì hả hả hả...”

“Tìm hiểu cậu. Tôi nói tôi thích cậu rồi mà.”

“Có loại người thích người khác như cậu sao?!”

“Thích một người không phải mỗi ngày đều nhớ người đó sao? Có chuyện thú vị thì muốn chia sẻ với người đó, nghĩ đến người đó thì sẽ vui vẻ, nhìn thấy người đó cười thì mọi thứ đều trở lên tốt đẹp. Luôn muốn nhìn ngắm người đó, nhìn người đó ngủ, mơ cũng muốn mơ đến người đó. Cũng muốn người đó nhìn mình như vậy. Tôi chính là có cảm giác như vậy đối với cậu.”

Lăng Ngọc Phi đỏ mặt. Tuy cậu đã từng nhận được thư tình, thế nhưng nội dung đều giống nhau, chỉ có tớ thích cậu, cho tớ một cơ hội, v.v... Còn loại tỏ tình như thế này thì.... Cậu thật sự không biết phải từ chối như thế nào.

“Tôi biết cậu là ai không?” Cậu hỏi.

Cậu ta rất lâu chưa trả lời.

Cho đến khi Lăng Ngọc Phi tắt đèn đi ngủ.

“Cậu có thể hỏi bất kì câu hỏi gì về tôi, tôi sẽ lựa chọn để trả lời cậu, nhưng tôi trả lời cậu một câu, cậu cũng phải trả lời tôi một câu, không cần biết là tôi hỏi cái gì.”

“.... Chỉ cần không phải câu hỏi gì quá đáng tôi sẽ trả lời.”

“Được.”

3. Chương 3

Chuyện về tên biến thái được giải quyết hơn nửa, Lăng Ngọc Phi yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, cậu lại phơi phới đi học.

“Chào buổi sáng!” Cậu chào Tống Quang. Tống Quang luôn là một trong những người đến sớm nhất của lớp.

“Cậu mua đồ ăn sáng cho bọn họ đây à?” Tống Quang nhìn tay cậu nói.

“Hả?”

“Không phải tối qua nói buổi đầu cậu bao sao?”

“Á! Tôi quên mất.”

Theo ước định, đội thua sẽ phải mua bữa sáng cho đội thắng năm ngày, tính ra vừa đủ mỗi ngày một người. Sáng nay lúc ngủ dậy, cả đầu Lăng Ngọc Phi đều là tin nhắn tối hôm qua, nên chẳng nhớ được gì.

“Không sao, còn 15 phút!” Lăng Ngọc Phi nhìn đồng hồ “Tôi chạy ra mua năm suất phở cuốn rồi quay lại, không thành vấn đề.”

Vì vậy lúc Lăng Ngọc Phi thở hồng hộc cầm theo năm suất phở cuốn chạy tới lớp sáu, trong phòng đã đầy người. Lăng Ngọc Phi không tiện đi vào, đành khều khều cậu bạn đang úp mặt xuống bàn nằm ngủ, muốn nhờ cậu ta đưa đồ hộ.

“Ê ề!”

Cậu bạn kia ngẩng đầu lên.

..... Cậu ta chính là cậu bạn Vệ Thước tính tình không tốt, bản mặt vô cảm!

Lăng Ngọc Phi không nói chuyện riêng với Vệ Thước nhiều lắm, cũng chưa từng nhìn thẳng khuôn mặt vô cảm của cậu ta bao giờ, nên lúc này, mặt đối mặt, Lăng Ngọc Phi nhìn sâu vào đôi mắt Vệ Thước, cảm nhận sự lạnh lùng cao ngạo trong truyền thuyết.

“Này, bữa sáng của các cậu.” Cậu đưa hai cái túi đựng đồ ăn sáng cho cậu ta.

Vệ Thước không đón lấy, mà trơ mắt nhìn cậu, giống như đã đi vào cõi tiên.

Lăng Ngọc Phi nghiêng đầu khó hiểu nhìn cậu ta.

“À, cảm ơn!” Cậu ta hoàn hồn, một phát túm lấy cổ tay Lăng Ngọc Phi, cầm lấy cái túi từ bàn tay bị túi đồ lần đổ đến sung huyết của cậu.

Nhiệt độ cơ thể cậu ta cao thật. Đây là ý nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu Lăng Ngọc Phi.

“Thế tớ đi đây! Ăn nhanh đi! Sắp vào tiết một rồi!” Lăng Ngọc Phi vẫy vẫy tay với cậu ta.

“Ừ.” Vệ Thước cũng vẫy vẫy tay với cậu.

Tuy mặt vô cảm nhưng vẫn rất thân thiện mà. Lăng Ngọc Phi vừa cầm theo bữa sáng cho A Mao và Lương Dương Dật về lớp vừa nghĩ.

“Hey!” Trình Lương đi tới từ phía đối diện, cậu ta vừa đi huấn luyện về, mồ hôi còn lấm đầy trên trán, ống quần xắn lên, lộ ra bắp chân nhỏ gầy.

“Hello!” Cậu giơ tay vẫy vẫy.

Trình Lương nhắm ngay chính giữa tay cậu vỗ một cái.

“Hôm qua không sao chứ hả?”

“Ừ ừ, không sao, có thể do đột nhiên vận động mạnh nên bị choáng.”

“Không sao thì tốt. Đi đây.”

“Ừ. Bye bye!”

Lăng Ngọc Phi nhìn bóng lưng Trình Lương đi xa, tiếp tục quay về lớp.

Buổi trưa

Zzzz Ý Chân: “Triệu hồi Tiểu Phi Phi.”

lyfly: “What”

Zzzz Ý Chân: “Nghe nói hôm nay cậu nói chuyện với Vệ Thước à?”

lyfly: “.....Tớ nói chuyện với ai cậu cũng biết sao?!”

Zzzz Ý Chân: “No! Là Vệ Thước nói chuyện với ai, tớ cũng biết!”

lyfly: “.... Cậu không phải một đứa con gái cấp ba bình thường!”

Zzzz Ý Chân: “Tớ để tâm đến chuyện của nam thần nhà tớ một chút thì sao hả?”

lyfly: “Cậu ta nói với tớ hai câu, nói đúng ra thì là bốn chữ.”

lyfly: “Cũng chẳng có gì, cậu ta hơi ít nói thôi.”

Zzzz Ý Chân: “Cậu không biết thôi, cậu ta trước giờ không thèm để ý ai, nói chuyện với cậu ta, cậu ta nhiều lắm chỉ gật gật lắc lắc thôi.”

lyfly: “.....”

Zzzz Ý Chân: “Tiếp cận cậu ta! Tấn công cậu ta! Tạo phúc cho tớ đi!”

lyfly: “(tạm biệt)”

Buổi tối, Lăng Ngọc Phi không ngoài dự liệu nhận được tin nhắn của tên biến thái.

“Hỏi tôi đi, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

Biến thái cư nhiên chủ động xuất kích, Lăng Ngọc Phi suy xét một lúc liền đưa ra câu hỏi đầu tiên “Cậu học lớp sáu à?”

“Ừ. Đến tôi, cậu thích ăn gì?”

.... Thật thẳng thắn, còn tưởng cậu ta sẽ thoái thác câu hỏi này chứ... Lăng Ngọc Phi nghĩ một lúc, cũng thẳng thắn trả lời “Thịt! Các loại thịt!”

“Những thứ khác thì sao? Ví dụ như hoa quả bánh ngọt đồ uống gì đó?”

“.... Đây là câu hỏi thứ hai của cậu, tôi từ chối trả lời.”

“Tôi thích tay cậu.” Cậu ta lập tức trả lời một câu không liên quan.

“Cậu chuyển đề tài nhanh nhĩ?”

“Tại tôi muốn tranh thủ thời gian nói chuyện với cậu nhiều hơn. Cậu hỏi câu thứ hai rồi, giờ thì trả lời câu hỏi phía trước của tôi đi.”

.....

“Đó cũng được coi là câu hỏi à?!”

“Được. Cậu hỏi câu thứ ba rồi, mau trả lời đi.”

Lăng Ngọc Phi nghĩ mình đã đào cho bản thân một cái hố không đáy rồi.

“Tôi thích xoài, không thích bánh ngọt, thích uống trà sữa matcha.”

“Cậu có ấn tượng gì với người lớp sáu?”

Câu này hỏi hay lắm! Cậu vừa hay có thể tìm ra được thân phận thật của tên biến thái.

“Trình Lương đánh bóng đẹp, Vệ Thuộc ít nói, Tiền Chung Sinh ấm áp, Vương Tiểu Minh ngốc ngốc đáng yêu,...” Cậu gửi qua bảy tám cái tên. Nghĩ đi nghĩ lại thì cậu không nghi ngờ gì ba người đầu tiên, bởi vì... bọn họ đẹp trai!

“Vì sao người đầu tiên cậu nghĩ tới là Trình Lương?” Cậu ta lập tức hỏi.

“Cậu phải trả lời câu hỏi của tôi đã, trong đó có tên cậu không?”

Lăng Ngọc Phi chờ lâu lắm cậu ta mới trả lời.

“Tôi không còn quan tâm đến việc cậu có biết tôi là ai không nữa, tôi chỉ muốn kéo dài thời gian, để cậu nói chuyện với tôi nhiều hơn một chút. Cho nên, tôi sẽ không trả lời câu hỏi này.”

Lâm Ngọc Phi âm thầm tiếc nuối.

“Tôi rất thích tay của cậu, bây giờ tôi đang nghĩ đến tay cậu để thủ dâm.” Cậu ta lại nhanh chóng gửi tới một cái.

Quả nhiên không thể trông chờ một tên lưu manh không đùa giỡn lưu manh mà!!!

“Cậu nhanh tuốt cho chết đi! Đồ biến thái!”

“Nếu như tôi tuốt chết, thì cũng là do cậu hại. Trước đây tôi không có như vậy.”

Bầu không khí thoải mái khi nãy hầu như biến sạch, Lăng Ngọc Phi oán hận nhả lại “Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa!”

“Ừ, giờ cũng muộn rồi, cậu mau đi ngủ đi. Tối mai tôi lại nhắn cho cậu.”

“Ngủ ngon. Tôi sẽ mơ về cậu.”

Cái loại tin nhắn đột nhiên toát ra cảm giác tán tỉnh này là sao?! Lăng Ngọc Phi ngã xuống giường.

Hôm sau, khi cậu thấy trên bàn đặt một hộp cơm, một quả xoài và một cốc trà sữa matcha thì loại cảm giác ấy lại càng mãnh liệt. Cậu có cảm giác như mình bị “yêu”.

Đặc biệt là đám bạn tốt còn cả ngày chạy đến hỏi cậu có phải đã yêu rồi không, yêu ai, xinh không, đủ các loại câu hỏi.

Trải qua cả một ngày bị oanh tạc, Lăng Ngọc Phi vừa về đến nhà liền đem toàn bộ nhắn nhin của mình đổ lên đầu tên đầu sỏ gây tội kia.

“Cậu làm gì vậy? Không phải tôi đã bảo cậu đừng làm phiền đến tôi sao?! Cậu biết tôi phải tốn bao nhiêu nước bọt để giải thích về cái đồng đồ đó không?! Cậu thật đáng ghét! Tôi van cậu đừng có đến gần cuộc sống của tôi nữa, đồ biến thái!”

“Tôi muốn lấy lòng cậu thôi mà.”

Lăng Ngọc Phi vừa nhìn thấy những chữ này thì có chút ngượng, dù sao cậu ta cũng chỉ muốn đối tốt với mình, hình như mình phản ứng hơi quá rồi.

“Nhưng mà hình như phản tác dụng rồi.”

Không hiểu sao, Lăng Ngọc Phi giống như có thể xuyên qua những chữ này nhìn thấy cậu ta đang bắt đắ dĩ và suy sụp.

“Tôi quá kích động rồi, cứ nghĩ mấy ngày này cậu đã chấp nhận được sự tồn tại của tôi trong cuộc sống ngoài đời.”

“Đừng giận tôi, cũng đừng ghét tôi, được không?”

“.....Có phải mình nói nặng lời quá rồi không?” Lăng Ngọc Phi lo lắng nghĩ.

Cậu chậm chậm nhắn trả.

“....Cái đó, cũng chỉ vì tôi bị bọn họ hỏi phiền quá nên giận cá chém thớt lên người cậu thôi, không nghiêm trọng như vậy đâu.... Cậu cứ coi như tôi chưa nói gì đi....”

“Cậu không cần quan tâm đến cảm nhận của tôi đâu, tôi đang quỳ gối yêu cậu mà.”

Lăng Ngọc Phi cảm thấy cả người đều không được tự nhiên.

“Không cần thấp kém đến vậy chứ? Làm tôi có cảm giác như mình đang SM cậu vậy.”

“Cậu quan tâm tôi sao?”

“..... Cậu hôm nay thật kì lạ.” Lăng Ngọc Phi qua loa nói.

“Quan tâm sao?”

Lăng Ngọc Phi nghĩ cậu ta lúc này giống như một đứa trẻ chấp nhất đòi kẹo, không vừa ý có khả năng sẽ khóc lóc ầm ỹ.

Cậu chỉ có thể trả lời bằng một loạt dấu chấm.

“Tôi rất muốn nói chuyện với cậu.”

Lăng Ngọc Phi vội vàng trả lời “Tôi có thể gọi điện cho cậu, tôi với cậu nói chuyện.”

Cậu ta nghĩ rất lâu. Lăng Ngọc Phi lo lắng chờ đợi.

“Cậu đã nghe qua giọng nói của tôi, tôi sợ.”

“Tôi nói cậu nghe là được!” Lăng Ngọc Phi thầm nghĩ muốn bù đắp thương tổn cậu gây ra cho cậu ta do lời cậu nói lúc nóng vội.

“Được không?”

“Được chứ! Cậu muốn tôi nói gì?”

“Đọc thơ tình cho tôi nghe.”

“Cái này không được!”

“Với cậu mà nói, cậu chỉ cần vô cảm mà đọc to một đoạn chữ thôi.”

“.... Vậy cũng không được. Cậu nghĩ cái khác đi!”

“Hát và đọc thơ, cậu chọn một.”

“Hát thì lại càng không được!”

Cậu ta im lặng rất lâu.

“Tối nay cứ vậy đi, tối mai tôi lại nhắn cho cậu. Cậu yên tâm, chuyện cậu không thích, tôi sẽ không làm nữa.”

“....Vậy đọc thơ đi...” Tâm trạng tên biến thái hôm nay hình như rất buồn, Lâm Ngọc Phi cuối cùng cũng đành khuất phục.

Cậu ta lập tức trả lời, giống như đã nhập chữ từ trước, chỉ đợi cậu đồng ý là ấn gửi.

“Tìm bài “Tôi yêu em như thế nào” đi, tôi chờ cậu gọi qua.”

Trong nháy mắt, trong lòng Lăng Ngọc Phi tràn ngập có từ chối.

“Tôi gọi điện đó, đi tìm thì không tiện đọc đâu, hơn nữa mẹ tôi cũng sẽ nghe thấy.”

“Cậu chép đoạn một đoạn hai với đoạn cuối ra là được, không dài lắm đâu. Đóng cửa lại, nói nhỏ thôi, dĩ ấy sẽ không nghe được.”

“.....Phiền quá, bỏ đi đi!”

“Cậu đồng ý rồi. Đồng ý thì phải làm.”

.....

Lăng Ngọc Phi vẽ mặt đau khổ, mở ứng dụng đọc sách ra.

Một giây nhìn thấy nội dung bài thơ kia, mặt cậu triệt để biến thành quả mướp đắng.

Cậu lè mề chép xong, nhìn những chữ mình viết lại có chút đau lòng, thầm nghĩ “Đây có lẽ là những lời cậu ta muốn nói với mình? Nhưng cậu ta lại không dám nói.....”

Sau đó, cậu quyết định gọi qua, đầu tiên là nghe thấy thông báo “Tài khoản của quý khách hiện còn dưới mười đồng, để không gián đoạn liên lạc, mong quý khách nạp tiền vào tài khoản....”, cậu mới sực nhớ ra đã rất lâu rồi cậu chưa có nạp tiền.

“Cầu trời phù hộ, cho con hết tiền nhanh một chút!” Lăng Ngọc Phi im lặng cầu nguyện. Sau đó điện thoại thông.

Quả nhiên bên kia im lặng đến một chút âm thanh cũng không có.

Lăng Ngọc Phi không vui mở miệng, cố ý kéo dài từng chữ, bắt bẻ câu từ.

“Tôi yêu em như thế nào?”

Hãy để tôi đếm đủ những cách yêu.

Tôi yêu em đến tận cùng độ sâu, bề rộng và chiều cao của linh hồn.

Phía ngoài tầm mắt của mình,

Tôi kiếm tìm,

Sự tồn tại bền lâu và lí tưởng đẹp đẽ,

Tôi yêu em,

Như điều mỗi ngày không thể thiếu

Như ánh sáng và ngọn đèn

Tôi yêu em,

Dùng tất cả hơi thở của tôi, nụ cười của tôi

Nước mắt của tôi, sinh mệnh của tôi để yêu em.

Và còn, tôi sẽ.....”

“Tít tít tít.....” Từ trong điện thoại truyền đến thanh âm báo bận.

Lăng Ngọc Phi cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Đến khi cậu nằm trên giường nghĩ lại rồi cậu mới phát hiện ra điểm không đúng — Tại sao cậu lại phải quan tâm đến tâm trạng của tên biến thái chứ! Cậu ta không vui sẽ không vui theo cậu ta! A a a a a!!!

Cậu ảo não đập giường thùm thụp.

Đương nhiên cậu cũng không biết ai đó vì cậu mà mất ngủ cả đêm.

———— đường phân cách ngọt lợ —————

“Cảm ơn cậu đọc thơ cho tôi nghe. Bởi vì quá kích động nên tôi lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, cuối cùng quyết định nằm nhớ cậu cả đêm. Không phải tôi cố ý nghĩ đến chuyện đó, nhưng cứ nhớ đến cậu là tôi lại căng. Tôi muốn sờ khắp người cậu, cảm nhận chân thực tất cả những gì thuộc về cậu, chứ không phải chỉ là trong tưởng tượng của mình, cả sự chân thực của một bàn tay kia.”

Nếu có người nói với cậu, cậu là đối tượng cao trào của cậu ta, cậu sẽ nghĩ như thế nào?

Cậu sẽ cảm thấy nhục nhã, nghĩ cậu ta mạo phạm cậu, hay là nghĩ, điều đó chứng minh cậu có mị lực?

Lăng Ngọc Phi đứng trong phòng tắm, ngắm nghía mình trong gương.

Cậu cao 1m76, vai gầy, da dẻ quanh năm giấu trong quần áo trắng như sữa bò, cái bụng phập phồng theo hơi thở, cậu không có cơ bụng nhưng sờ lên cũng không thấy mềm nhũn. Cậu được di truyền từ mẹ đôi mắt, và đường nét khuôn mặt thanh tú, sống mũi cao thẳng.

Chu Ý Chân từng nói qua, cậu đẹp trai quá mức, đứng giữa ranh giới của cái đẹp phổ thông và cái đẹp đẳng cấp của nam thần.

Vậy, người kia trông như thế nào nhỉ?

Cậu tắm xong, liền gửi đi nghi vấn của bản thân.

“Tôi nói, trên người tôi có chỗ nào thu hút cậu? Chính tôi còn chẳng thấy mình có chỗ nào đặc biệt?”

“Cậu thu hút tôi, không phải vì trên người cậu có chỗ nào thu hút tôi, mà là tôi vốn không có hứng thú với bất cứ thứ gì, không thứ gì có thể thu hút tôi, trừ cậu. Cậu có thể nghĩ tôi là một tên cuồng sex. Nhưng

tôi không phải thế. Tôi không thích sex, lần đầu tiên tôi bắt là do cậu.”

“Tôi bị cậu thu hút ngay cả khi tôi không quan tâm đến cậu. Lời cậu nói, thi thoảng sẽ xông vào tai tôi, hình bóng của cậu cũng thường xuất hiện trong tầm mắt của tôi, sau đó đường nhìn của tôi sẽ đuổi theo cậu, thậm chí đến tôi còn không nhận ra.”

“Nói đơn giản một chút thì, cậu hấp dẫn tôi là do, đối với tôi, cậu... chính là..... dùng từ đặc biệt để hình dung.”

Mỗi tối, cậu ta đều có thể khiến cậu cảm thấy mặt đỏ tim run!

“Vậy còn cậu? Cậu cảm thấy mình thế nào? Cậu có gì thu hút tôi?”

“Tôi vô cùng biến thái, cái này có thể thu hút cậu không?”

Lăng Ngọc Phi mím môi nở nụ cười.

“Cậu cũng biết mình biến thái sao!”

“Có thể không?”

“Một cái này thôi thì không thu hút tôi được.”

“Tôi vô cùng đẹp trai.”

“Xem ra cậu không chỉ vô cùng biến thái mà còn rất tự kỉ.”

“Bọn họ nói mà.”

“Ai?”

“Tất cả những ai gặp qua tôi, bao gồm cả cậu.”

“..... Cậu không sợ tôi nhận ra cậu sao?”

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể gặp nhau. Nếu cậu đồng ý.....”

4. Chương 4

8 giờ tối thứ bảy, Lăng Ngọc Phi đúng hẹn đi đến phòng 401, tầng bốn của tòa nhà nghệ thuật.

Do buổi tối thứ bảy không phải tự học, cho nên Lăng Ngọc Phi trước khi ra ngoài phải tiếp nhận đủ loại tra khảo của mẹ Lăng, luôn miệng đảm bảo mãi là trước 11 giờ nhất định sẽ về, mới thoát được thân.

Cả sân trường không thấy có mấy người, chỉ có mấy đôi yêu nhau lén lút nắm tay đi trên vườn trường. Trước cửa sổ dãy phòng học rải rác mười mấy cây đèn đường phát sáng.

Tòa nhà nghệ thuật nằm giữa tòa nhà thí nghiệm và tòa nhà vật lí. Ánh đèn yếu ớt từ bên dãy phòng học chiếu qua đều bị tòa nhà thí nghiệm chặn đứng. Từ xa xa nhìn lại, tòa nhà nghệ thuật tối đen. Dưới ngọn đèn vàng u ám trên đường, cái bóng trên mặt đất của Lăng Ngọc Phi chậm rãi di chuyển.

Nguyên nhân đồng ý gặp mặt, chính cậu cũng không hiểu nổi, nhất là với thời gian và địa điểm như vậy. Cậu giống như không lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra. Là do mấy ngày nay cậu ta biểu lộ sự trân thành và yêu thương dành cho cậu cho nên bất giác sinh ra cảm giác thân mật ư?

Lăng Ngọc Phi ghé vào cửa sổ nhìn vào trong, nhưng có rèm cửa che mắt, nên ngay cả một cái bóng cậu cũng không nhìn ra được.

Cậu do dự đứng trước cửa phòng số 401. Trước mắt là một màu tối đen.

Cậu càng nghĩ càng sợ, toàn bộ lo lắng lúc này đều dồn hết lên não.

Cậu có phải quá khinh suất không? Lỡ như cậu ta là biến thái thật thì sao? Một câu không hợp cậu ta liền cưỡng gian cậu thật thì làm sao? Cậu cũng không có chỗ để khóc...

Sau đó, cậu lại kiềm chế sự lo lắng của mình lại.

Không sao! Cậu là một người đàn ông, ai cưỡng gian, à không, mạnh hơn ai còn chưa biết. Hơn nữa, trong lòng cậu không hiểu sao lại có chút tin tưởng cậu ta sẽ không làm tổn thương cậu.

“Có ai không?” Cậu nhẹ giọng hỏi “Cậu có đây không?”

Không có ai trả lời.

Còn chưa tới sao? Cậu nghĩ.

Lăng Ngọc Phi sờ sờ công tắc bật đèn trên tường.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay cậu, Lăng Ngọc Phi sợ hãi, vô thức kêu lên.

“Là tôi.” Có người nói.

Một giây sau, cả người cậu bị kéo vào trong, cửa nháy mắt đóng lại, còn cậu thì bị áp trên cửa.

Cậu vừa định nói chuyện, một hơi thở ấm nóng đã phả lên cổ cậu.

“Đừng sợ.” Cậu ta đè thấp giọng nói ở bên tai cậu.

Lăng Ngọc Phi còn chưa kịp hỏi, vành tai đã bị ngậm lấy.

Lúc này, cậu hoàn toàn mất đi khả năng phát âm.

Đầu lưỡi trơn trượt giống như cá chạch chui vào tai cậu, khiến cho cậu giống như bị điện giật toàn thân, xương cốt tê dại.

Cậu muốn tránh đi, thế nhưng bị người kia gắt gao áp trên cửa, cậu không động đậy nổi. Hai tay bị giữ chặt ở sau lưng, hơi động một cái liền chạm phải..... cái đó của người kia. Hơn nữa, cậu ta còn cố ý ma sát phía dưới của cậu. Chỉ có mỗi đầu là được tự do quay trái quay phải, nhưng như vậy lại càng giống như nghênh đón.

Lăng Ngọc Phi thật sự sợ hãi.

“Cậu.... Cậu buông ra mau.... Nếu không tôi kêu lên.....” Mẹ ơi! Những lời này thật buồn nôn!

Người kia không nói gì, trái lại nắm lấy cằm cậu, ép cậu ngẩng đầu.

..... Bọn họ hôn môi rồi!

Tiếng nước ẩm ướt ở trong bóng đêm đặc biệt vang vọng, đầu óc Lăng Ngọc Phi bị một loại thể nghiệm kì diệu chưa từng trải qua chiếm cứ. Không kịp suy nghĩ, đầu lưỡi của cậu đã giống như mất đi ý thức mà quần lay đối phương. Bốn phiến môi phân phân hợp hợp dính đầy nước bọt, hàm răng thì thoảng va phải nhau, lại rất nhanh bắt kịp nhịp điệu của đối phương.

Lăng Ngọc Phi thậm chí còn không chú ý tới tay người kia đã buông lỏng mình, theo áo sơ mi mà luồn vào trong.

Bàn tay to lớn ầm áp vuốt ve làn da, có lúc truyền đến cảm giác bị hung hãn xoa nắn, thế nhưng cậu lại càng thấy thoải mái.

Còn cả đầu vú, cậu chưa bao giờ nghĩ đầu vú bị ma sát cũng có thể sinh ra sự sung sướng kì lạ như thế.

Hai tay cậu được buông lỏng, cậu liền vô thức chống tay lên cửa, ngón tay cong cong bám vào mặt cửa, tạo ra âm thanh khiến cậu nhũn ra.

Có bàn tay chui vào phía trong quần của cậu, nắm lấy thứ đang cương, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm.....” Tiếng rên của Lăng Ngọc Phi trào ra trong không gian. Chính cậu nghe cũng thấy mềm nhũn, cả người vô lực, như hóa thành một vũng nước.

“Tôi không chịu được nữa...” Người kia thở hổn hển nói.

Cậu ta buông bàn tay đang đùa giỡn Lăng Ngọc Phi, chuyển cậu đang mơ màng sang bên tường, mở cửa xông ra ngoài.

Lăng Ngọc Phi tựa vào tường trượt xuống.

Cậu nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy trên bậc thang.

Đầu Lăng Ngọc Phi trống rỗng, ngồi dưới đất ngốc ra một lúc.

Oh shit! Cậu bị gạt đúng không?! Cậu đứng phắt dậy.

Tai bị liêm, miệng cũng bị hôn, thân thể bị sờ, nhưng cậu thì không chỉ không thấy người, mà còn bị cậu ta dọa cho mất hồn, cả giọng nói cũng không chú ý nghe.

Mọi thứ đến quá đột ngột, cậu thậm chí còn chưa kịp xấu hổ!

Hơn nữa, biểu hiện của cậu còn thật thèm khát!!!

Lỗi to rồi!

Lăng Ngọc Phi tựa vào tường, đỏ mặt, nghiêng răng, âm thầm mãnh liệt đâm chết tên biến thái kia.

Một lát sau, nhiệt độ lạnh lẽo trên bức tường mới làm nguôi đi cơn giận trong cậu.

Lăng Ngọc Phi phần nộ lấy điện thoại ra, gọi điện cho tên biến thái kia.

Điện thoại chưa kêu mấy tiếng đã thông, cậu trực tiếp mắng to “Người nói gặp mặt không phải cậu sao! Ngay cả mặt còn chưa thấy đã động tay động chân, lại đột nhiên bỏ tôi lại, cậu không chỉ là một tên biến thái mà còn là một tên lừa đảo!”

“Cậu muốn tôi ở lại cưỡng gian cậu sao?”

Lăng Ngọc Phi hoàn toàn không nghĩ đến việc biến thái sẽ lên tiếng, sợ đến nỗi không chú ý đến nội dung và tiếng thở dốc của bên kia.

Cậu đã nghe qua âm thanh này chưa?

“Muốn... Muốn trực tiếp làm cậu. Nhưng tiếc là tôi chưa sẵn sàng, bơi trơn với áo mưa cũng không có.” Giọng cậu ta hơi run “Cậu cũng chưa sẵn sàng, nên tôi sợ làm cậu bị thương.”

Lăng Ngọc Phi hóa đá rồi.

“Lúc hôn cậu tôi liền cương. Cậu thật ngọt, còn ngọt hơn cả những gì tôi nghĩ. Tôi vốn dĩ chỉ muốn ôm cậu một cái là đủ, thế nhưng vừa chạm vào cậu, cả người liền không khống chế được.”

“Tôi nhận đến muốn nổ tung.” Đối phương nói tiếp.

Hô hấp cậu ta dồn dập, Lăng Ngọc Phi có thể nghe rõ từng tiếng thở dốc

“Không phải cậu đang... cái kia chứ?” Lăng Ngọc Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, táo bạo hỏi.

“Ừ.”

“.....Biến thái! Cậu có biết đây là đâu không?”

“Tôi biết” Cậu ta rên lên một tiếng khó chịu “Nói chuyện với tôi, đừng ngừng...”

Mẹ nó, đêm nay bị biến thái cướp đoạt bộ vị trọng yếu lần đầu tiên, chẳng lẽ còn phải phone sex sao?!

Trình độ này cậu không tiếp được!

“Tôi... Tôi phải cúp máy!” Cậu vội vàng nói.

“Đừng! Không phải cậu muốn gặp tôi sao?”

“.....Bây giờ tôi không muốn gặp nữa....”

“Tôi ở nhà vệ sinh.” Cậu ta không để ý đến câu trả lời của cậu “Lúc tôi xong cậu có thể đến tìm tôi. Lần này không tìm được tôi, không biết cậu còn phải đợi đến khi nào.”

“Nói chuyện với tôi đi.” Thấy Lăng Ngọc Phi im lặng lâu quá, cậu ta giục.

“... Tôi mới không thèm để ý cậu! Tuy bây giờ tôi rất muốn đập nát mặt cậu, nhưng tôi sẽ không ngu đến mức dâng mình tới cửa đâu!” Lăng Ngọc Phi hét lên với cái điện thoại.

Sau đó, cậu nghe thấy tiếng hôn môi truyền tới. Chính là cái tiếng nước ám ách, dính dính đó.

Lăng Ngọc Phi quả thực nóng phát nổ. Cậu khóa cửa lại, hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên sàn nhà.

Cậu nhìn độ cung chăm chăm cong lên dưới quần mình “Mày thật vô dụng!” Cậu lẩm bẩm “Mới thể mà đã bị cậu ta dụ mất.”

Lúc Lăng Ngọc Phi ra khỏi phòng học đó, gió đêm thổi tới, cậu mới cảm thấy tai và cổ mình lành lạnh, đưa tay lên sờ — mẹ kiếp! Tất cả đều là nước bọt!

Cậu nhấc áo lên, ra sức lau chát lỏng dính dính này.

Buổi tối này quá kích thích, cuối cùng, trong tâm cậu chỉ còn lại một câu hò hét — “Ngay cả một tờ giấy cậu ta cũng không để lại cho mình!”

Cậu lắc lư về đến nhà, việc đầu tiên là chạy đi tắm nước lạnh.

Thật đỏ. Lăng Ngọc Phi nhìn chăm chăm mình trong gương. Cái tai bị liếm đỏ y như cái khăn đỏ vắt bên cạnh, môi cũng sưng, đầu lưỡi có chút đau.

Nhiệt độ trên da giảm xuống, nhưng trong người lại như có ngọn lửa thiêu đốt tán loạn, nóng đến ngực phát rầu.

Cậu che mặt, nén âm thanh ở trong cổ họng, không dám lên tiếng, cố sức “A” thật dài. Lần sau mà gặp sẽ không buồn nghĩ gì mà xông thẳng lên cho tên biến thái đó một trận.

“Cậu thấy thoải mái không?” Tin nhắn của tên biến thái lại gửi tới.

Lăng Ngọc Phi bật điều hòa đắp chăn, nằm trên giường nghe tim đập thình thịch thình thịch. Nó đã đập nhanh hơn bình thường ba bốn tiếng, nhưng đến giờ vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

A, nó lại nhanh nữa rồi.

“Tôi rất thoải mái.”

“Nếu đêm nay tôi có thể ngủ được, đại khái tôi sẽ mơ mình làm với cậu ở trong phòng học đó.”

“Trước đây, tôi chỉ mơ tôi với cậu làm ở trên giường của tôi.”

“Tôi thật kích động, thật muốn quay lại lúc đó. Tôi sẽ không buông cậu ra, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm cậu bị thương. Tôi sẽ đối mặt với cậu, sau đó cởi quần cậu. Tôi còn chưa nhìn cậu cho kĩ nữa.”

Lăng Ngọc Phi đỏ mặt nhìn những con chữ trần trụi. Thật lâu sau, cậu cho rằng đêm nay cậu ta sẽ không nhắm nữa.

“Cậu có đồng ý chụp ảnh nude gửi cho tôi không?”

.....

“Đồ biến thái! Cậu đi chết đi!”

Tên biến thái gửi tới một mặt cười “Ngoan, đi ngủ đi. Tôi không làm phiền cậu nữa. Ngủ ngon, tôi yêu cậu.”

A a a a a!!! Lăng Ngọc Phi ở trên giường lăn qua lăn lại, cậu chỉ là một học sinh trung học thuần khiết, vì sao những ngày gần đây lại cứ như phim cấp 3 vậy!

Chẳng được bao lâu sau, cậu liền ngủ mất.

Đang mơ màng ngủ, cậu đột nhiên cảm thấy như có người đè nặng lên thân thể mình. Cậu trợn mắt, muốn giãy dụa, nhưng thân thể bị khống chế không giãy dụa được. Có người cầm tay cậu, để cậu chạm vào một thứ nóng nóng, hai thân thể song song sinh ra khoái cảm quen thuộc. Tay cậu bất giác tự chuyển động.

Cậu giống như nhớ lại phòng học tối đen đó, xung quang còn có tiếng hít thở hỗn loạn, cả người cậu căng thẳng hô hấp, như bị chìm trong biển sâu.

5. Chương 5

Sáng chủ nhật là tiết tự học.

Tiết bốn, Lăng Ngọc Phi, Thi Phàm và A Mao ngồi chơi đầu địa chủ.

Bọn cậu đặt một chiếc ghế dài phía dưới bàn học, liền bắt đầu vui vẻ qua tiết.

Ba tiết trước, Lăng Ngọc Phi đều ngủ, hơn nữa, chuyện tối qua còn tạo thành dư âm chấn động trong cậu, cho nên đầu óc mơ hồ, chưa nhìn rõ bài đã vội đánh loạn ra, khiến cho Thi Phàm và A Mao phải liều mạng tranh nhau làm địa chủ cũng không buồn ra chơi với cậu.

“Ê, các cậu nghe chuyện tối qua chưa?” Thi Phàm nhỏ giọng nói.

“Hả?” Lăng Ngọc Phi nghe thấy hai chữ tối qua thì giật thót.

“Chính là cái chuyện tối qua có người bắn pháo ở bên tòa nhà nghệ thuật đấy.”

Bài trên tay Lăng Ngọc Phi bị rơi hết xuống.

“Hey hey! Làm gì đấy! Tớ khó lắm mới được làm địa chủ mà!” A Mao ngồi cạnh ồn ào.

“..... Tớ chấn kinh, run tay... run tay...” Lăng Ngọc Phi vội vàng nhặt bài lên, che giấu sự không tự nhiên của mình.

“Có gì mà chấn kinh.” A Mao chẳng thèm nhìn qua “Tên khốn Trình Lương bình thường toàn làm chuyện này mà. Toàn dẫn bạn gái đến tòa nhà nghệ thuật tâm sự yêu đương, động tay động chân.”

“Thật à?” Vẻ mặt hóng chuyện của Thi Phàm đầy ngưỡng mộ.

“Vậy, có ai biết người tối qua là ai không?” Lăng Ngọc Phi cúi đầu chia bài lên ghế.

“Tối như mực ai thấy! Hơn nữa, gặp loại chuyện này thì đi đường vòng thôi, quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị báo ứng đó.” A Mao nói.

Lăng Ngọc Phi chia bài xong, bọn họ lại chơi tiếp.

“Xong rồi.” Lăng Ngọc Phi nói “A Mao, cậu có số điện thoại của Trình Lương không? Cho tớ đi.”

“Cậu lấy số cậu ta làm gì, cậu cũng đâu thân với cậu ta.” A Mao lấy điện thoại mình ra tìm danh bạ.

“.....Là Chu Ý Chân muốn!” Xin lỗi nhé!

“.....Cả Vệ Thước, Tiền Chung Sinh với Vương Tiểu Minh nữa...”

“.....Cậu ấy muốn nhiều thế thì có thụ nổi không?” Thi Phàm tròn trắng mắt nói.

A Mao đưa thẳng điện thoại cho Lăng Ngọc Phi “Phiền chết đi được! Thích ai thì tự tìm đi.”

“Cảm ơn nhé người anh em!” Lăng Ngọc Phi lại vắt bài ra, hai tay nhận lấy điện thoại của A Mao.

“Lại nữa hả! Còn đánh hay không đây!”

“Tớ không đánh nữa! Tớ đi lưu số, hai người các cậu chơi bài heo (*) đi.” Lăng Ngọc Phi lôi điện thoại từ trong cặp ra, bắt đầu làm công tác trinh thám.

“Cậu hôm nay thật mất hứng!”

Lăng Ngọc Phi tìm từng số từng số trong danh bạ, không có ai có số giống với số của tên biến thái.

Lẽ nào những người cậu nghi ngờ đều không phải? Một tên biến thái mà lại có thể giấu kĩ như vậy? Hay cậu ta còn một số khác?

.....Cũng đúng, dù sao chuyện cậu ta làm cũng là quấy rối một người thanh niên lương thiện!

Vậy cậu nên làm gì bây giờ a a a a a! Lại một lần như tối qua nữa thì cục hoa khó giữ lắm nha!

Không quan tâm nữa! Lưới to lồng lộng, ắt sẽ bắt được cá mình muốn. Cậu vừa hung ác nghĩ, vừa gửi một tin nhắn cho tất cả những ai nằm trong nhóm tội phạm đáng nghi vừa thêm vào danh bạ.

“Biết tôi là ai không? Tôi biết cậu là ai đó! Đồ biến thái!”

Đau tim! Nói thật thì... Sẽ không bị người ta coi là tâm thần chứ?

Lớp sáu.

“Ê! Có người gửi một cái tin khó hiểu cho tớ nè!” Một bạn học nghi hoặc chia sẻ cho các bạn trong lớp cùng xem.

“... Tớ cũng nhận được!”

“Me too too.”

“Tên thần kinh nào lại thừa tiền đi gửi cái loại tin nhắn ngu xuẩn này vậy?”

“Cái này... Là Lăng Ngọc Phi gửi?” Tiểu Minh giờ điện thoại lên nói, ba chữ Lăng Ngọc Phi sáng loáng hiện ra phía trên dãy số.

“Ha ha, tớ cũng nhận được nè.” Tiền Chung Sinh vung vẩy điện thoại “Chắc là lớp cậu ta lại đang chơi nói thật hay mạo hiểm đây mà.”

“Nhất định là tên A Mao cho số.” Trình Lương nói.

Vệ Thuốc nằm úp sấp trên bàn, nhìn cái tin nhắn kia, ai cũng không phát hiện cậu ta đang bắt đầu dĩ cười cười.

“Tớ nhắn lại cho cậu ta.”

“Bạn học Lăng Ngọc Phi, rất nhiều bạn học bên lớp sáu đều nhận được tin nhắn của cậu, mọi người biết cậu là ai liền lưu số hết rồi, chỉ là cái chữ đồ biến thái phía sau kia có vẻ không được hữu nghị lắm... Các cậu đang chơi mạo hiểm à? Lần sau cùng nhau chơi nhé.” From Tiền Chung Sinh.

“..... Chính là mạo hiểm! Hữu nghị muôn năm! Thay tớ xin lỗi mọi người nha! Cảm ơn!”

Thật mất mặt!

Buổi tối, tin nhắn của tên biến thái lại không hẹn mà tới.

“Cậu thật đáng yêu.”

Bởi cậu ta mà làm chuyện ngu xuẩn, chuyện này lập tức nhảy ra trước mắt Lăng Ngọc Phi, cậu cảm giận trả lời “Cậu thật biến thái!”

“Đáng yêu với biến thái hợp lắm.”

“Cút!”

“Gần đây, dáng vẻ cậu xấu hổ cứ xuất hiện trong đầu tôi, thật muốn tận mắt nhìn thấy. Chỉ tượng tượng về cậu, đối với tôi đã không còn đủ nữa rồi!”

“Tôi cũng rất muốn tận mắt NHÌN! THẤY! CẬU!” Cậu hận không thể băm cậu ta thành tám mảnh.

“Thật sự muốn thấy tôi đến vậy sao?”

“Tin tôi đi, tôi thật sự vô cùng vô cùng muốn đánh cậu!”

“Cho cậu một gợi ý, hôm nay tôi nhận được tin nhắn của cậu!”

“... Trình Lương!? Vệ Thước!? Vương Tiểu Minh!? Tiền Chung Sinh!?..... Nói! Tên biến thái nhà cậu rốt cuộc là ai?” Đúng là mắt mặt trước mặt biến thái mà!

Lăng Ngọc Phi lật lại từng cái tên trong nhóm tội phạm tình nghi.

“Vì sao người đầu tiên cậu nghĩ tới lại là Trình Lương?”

“Là cậu đúng không?”

“Trình Lương không tốt, cả người đều không tốt!”

Cậu ta giống như một người bình thường, khi ghen tị, sẽ muốn hạ thấp đối thủ nhưng lại không tìm ra được điểm yếu của người ta, Lăng Ngọc Phi nghĩ thầm.

..... Phi phi phi! Cậu ta mới không phải người bình thường! Hơn nữa đối thủ là cái quỷ gì!

“Tôi cảm thấy cậu ta rất tốt, mặt đẹp, dáng đẹp, chơi bóng giỏi, tôi rất sùng bái cậu ấy!” Lăng Ngọc Phi cố ý trả lời.

“Cậu ta một chút cũng không tốt!”

“Cậu ta một chút cũng không tốt!”

“Cậu ta một chút cũng không tốt!”

.....

Cậu ta gửi liên tiếp vài tin “Cậu ta một chút cũng không tốt!”, giống như muốn thôi miên cậu bằng từ ngữ.

Là một người không biết nói xấu người khác! Lăng Ngọc Phi nghĩ.

“Tôi tốt. Tôi rất đẹp trai, ai gặp tôi cũng khen tôi đẹp. Vóc người tôi cũng đẹp, mỗi tối tôi đều đi chạy bộ và tập tạ tay, nhưng gần đây do quá nhớ cậu đến không ngủ được, tôi còn tập thêm cả chống đẩy hít đất và gặp người. Tôi có cơ ngực, cơ bụng, bắp tay. Tôi chơi bóng cũng rất giỏi, dẫn bóng, ném rổ, Slam Dunk (*), bóng ba điểm đều giỏi. Cậu ta một chút cũng không tốt, tôi mới tốt.”

..... Đúng là một tên vô liêm sỉ không biết xấu hổ!

“Cho nên cậu không phải là Trình Lương?”

“Không, đừng coi tôi là cậu ta.”

Yeah! Lăng Ngọc Phi nắm tay hưng phấn. Đối tượng tình nghi đầu tiên bị gạch bỏ!

“Chúng ta lại gặp nhau một lần nữa đi.”

“A a a!” Nói đến gặp nhau, trong lòng Lăng Ngọc Phi lại dâng lên một ngọn lửa.

“Cậu biết trung tâm bơi lội xx gần nhà cậu không?”

“Cậu được lắm, ngay cả gần nhà tôi có gì cậu cũng biết!”

“Tôi có lén theo cậu về nhà cậu. Trung tâm bơi lội là do thỉnh thoảng ghé qua gần nhà cậu đi dạo xem có vô tình gặp cậu không thì phát hiện.”

Mẹ nó! Chẳng những ở trường bị dọa thần hồn nát thần tính, mà giờ đến cả trên đường về nhà cũng phải nghi thần nghi quỷ.

“Còn chút không gian riêng tư nào không!”

“Cậu không biết tôi có bao nhiêu khát khao muốn tìm hiểu mọi thứ về cậu đâu!”

Tim Lăng Ngọc Phi có chút nhũn ra, cố gắng đè lại khóe miệng đang cong cong lên.

“Hừ, cậu lén lút đi xa tôi như vậy thì hiểu được cái gì về tôi.”

“Thích các loại thịt, xoài và trà sữa matcha, không thích bánh kem.”

“Cái này mấy hôm trước tôi nói với cậu mà!”

“Cậu bình thường hay uống Coca, lúc chơi bóng thường dẫn theo Chu Ý Chân khiến tôi rất không vui. Cậu đúng 6 giờ 30 sẽ đến trường, có thói quen dựng xe ở góc trong cùng phía bên phải hàng thứ ba, hết tiết hai buổi sáng sẽ đi mua hotdog và bánh mì để ăn. Thích chơi bài, thích màu xanh lá, thích Audrey Hepburn, thích phim viễn tưởng.” Thoáng cái, cậu ta đã đánh xong một đoạn dài gửi tới.

“Cần tôi nói về thái độ của những người xung quanh cậu không? Tôi quan sát từ lâu rồi!”

“..... Không cần.” Cái loại lông tóc dựng đứng do bị quan sát mọi lúc mọi nơi này!

“Tôi thích nhìn cậu đạp xe nhất, cảm tưởng như rất tự do vui vẻ, muốn hôn nhẹ trán cậu, sờ chân cậu. Tôi đã từng mơ chúng ta dùng tư thế cưỡi ngựa. Cậu ngồi trên người tôi, nũng nịu nói theo tôi những lời không muốn nói, tôi sẽ nắm eo của cậu ấn cậu xuống, bắt nạt cậu đến khóc.”

Phía trước còn nói chuyện tử tế, sao đằng sau cậu ta đã đổi chủ đề nhanh vậy!

“Nói trước cho cậu biết, cậu đừng có mà như lần trước, nếu không tôi sẽ không quan tâm đến cậu nữa!”

“Được, trung tâm bơi lội có nhiều người, tôi sẽ không làm gì cậu!”

“Chúng ta hẹn chiều chủ nhật, thế nào?”

“Được.”

“Vậy cậu mau đi ngủ đi, muộn rồi. Ngủ ngon, bảo bối.”

..... Tên biến thái chết tiệt này càng ngày càng buồn nôn!

Chờ đợi lần thứ hai gặp mặt nhau ngoài đời....

Zzzzz Ý Chân: “Tin lớn, tin lớn!!!!”

lyfly: “Cái gì vậy (móc mũi)”

Zzzz Ý Chân: “Bạn tớ hôm nay cuối cùng cũng có dũng khí đi tỏ tình với Vệ Thước!”

lyfly: “Bị từ chối rồi (đồng tình)”

Zzzz Ý Chân: “Đúng là bị từ chối, nhưng cái này không quan trọng!!!”

Zzzz Ý Chân: “Cái quan trọng là Vệ Thước còn giải thích! Trước đây cậu ta toàn lạnh lùng bỏ đi!”

Zzzz Ý Chân: “Mà quan trọng hơn chính là lí do của cậu ta!”

lyfly: “Mời nói thẳng đi.”

Zzzz Ý Chân: “Vệ Thước nói cậu ta có bạn trai! Là bạn trai đó a a a”

lyfly: “...”

Zzzz Ý Chân: “Khó trách cậu ta không hứng thú với con gái, cậu ta là gay (khóc lớn)”

lyfly: “.....”

Zzzz Ý Chân: “Quả nhiên trai đẹp đều là gay (khóc lớn), chỉ hận tớ sinh ra không phải thân nam nhi (khóc lớn)”

Zzzz Ý Chân: “Nam thần Tiền Chung Sinh của ta nhất định phải bảo vệ bản thân nha (khóc lớn), còn để ta có cái mà tưởng niệm nữa hu hu (khóc lớn)”

Zzzz Ý Chân: “Ê nói chuyện đi!”

lyfly: “Giới tính của người ta là tự do của người ta, tớ có thể nói gì (móc mũi)”

Zzzz Ý Chân: “Hôm nay nhiều trái tim thiếu nữ tan vỡ đầy đất lắm nha... Mà tớ nói nè Lăng Ngọc Phi, cậu phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tớ, đừng để đàn ông dụ chạy mất nhanh như vậy nhé!”

lyfly: “Uây! Ý gì đó!”

Zzzz Ý Chân: “Trước giờ tớ không tin cậu thẳng, cậu xem, cậu không hề có cảm tình nam nữ nào với tớ, cũng không nói chuyện về theo đuổi con gái với tớ, ngược lại còn chia sẻ tin tức nam thần với tớ, mấu chốt chính là vì cậu gay, thật đúng là bạn thân tốt của tớ.”

lyfly: “(tạm biệt)”

Zzzz Ý Chân: “Đừng đi! Tổ còn chưa nói xong mà, mau quay lại đi mà~”

Lăng Ngọc Phi không để tâm mấy lời Chu Ý Chân nói, điều cậu quan tâm nhất hiện nay chính là nhóm tội phạm tình nghi lại ít đi một tên — Nếu Vệ Thước có bạn trai, vậy cậu ta có lẽ không phải tên biến thái kia!

Ừm! Vậy bây giờ người đáng nghi nhất là Tiền Chung Sinh!

——Vệ Thước: Cậu chính là bạn trai tôi, không chạy được đâu——

Chú thích:

1. Đấu địa chủ: Giải thích sơ qua luật bài Đấu Địa Chủ: 3 người chơi, 1 người làm Địa Chủ, 2 người còn lại làm Nông Dân, Địa Chủ được thêm 3 con cuối. 2 Nông Dân sẽ đấu bài với Địa Chủ, nếu Địa Chủ hết bài trước thì ĐC thắng, còn 1 trong 2 ND ai hết bài trước thì 2 ND thắng. Bài dùng cả Joker, và cũng là con to nhất. Mỗi lần đánh con Joker hay chặn tứ quý là 1 lần gấp đôi tiền cược. Đại ý là thế. (Nguồn: FB Hải Trung Quốc)
1. Bài heo: Nguyên văn là 猪牌, là một kiểu chơi kiểu rút bài trên tay đối phương theo thứ tự, ai hết bài trước thì thắng. Vì thấy nó GẦN GIỐNG cách chơi bài heo ở Việt Nam nên để là bài heo cho mọi người dễ hình dung. Bài heo là một loại chơi bài, có thể chơi từ hai người trở lên, đầu tiên sẽ chọn một con bất kì bỏ ra ngoài, khi đó con còn lại (con tạo thành 1 đôi với nó, ví dụ như bỏ con A tép thì con A bích còn lại) sẽ được gọi là heo. Cách chơi sẽ là: Đầu tiên, mọi người sẽ đánh ra tất cả những đôi bài có trong bài của mình (ví dụ như đôi 2 đen, đôi 3 đỏ, v.v), sau đó bắt đầu rút bất kì quân bài nào của đối phương theo thứ tự cùng chiều kim đồng hồ trong những người chơi. Nếu rút được một quân hợp với một quân bất kì trong bài mình tạo thành 1 đôi thì đánh đôi đó ra, không thì giữ lại, nếu bốc được quân heo thì phải tráo bài để đối phương không biết nó ở đâu. Cứ thế cho đến khi ai hết bài trước thì người đó thắng.
2. Slam Dunk: là một cú úp bóng trực tiếp vào rổ, ghi điểm khá cao trong bóng rổ. Bộ truyện tranh Slam Dunk cũng hay lắm
3. Audrey Hepburn: tên khai sinh Audrey Kathleen Ruston; 4 tháng 5 năm 1929 – 20 tháng 1 năm 1993, là nữ diễn viên người Anh. Là biểu tượng của điện ảnh và thời trang, Hepburn hoạt động trong Thời Hoàng kim của Hollywood. Bà xếp ở vị trí thứ 3 trong danh sách những huyền thoại vĩ đại nhất lịch sử chiếu bóng Hoa Kỳ do Viện phim Mỹ bình chọn và được vinh danh tại Đại lộ Danh vọng Hollywood.

6. Chương 6

Từ khi liệt Tiền Chung Sinh vào diện tình nghi nhất, Lăng Ngọc Phi luôn tìm cơ để lảng vảng sang lớp sáu.

“A Mao, xin cậu đó! Chiều nay chúng ta rủ mấy người bên lớp sáu chơi chung đi!” Lăng Ngọc Phi đau khổ cầu xin suốt ba tiết học.

“Chơi cái mông, có cái gì vui đâu mà chơi, cậu lại không thích chơi bóng!”

“Lẽ nào không có bóng rổ thì giữa chúng ta không có chút tình cảm nào sao?”

“Không!”

“Chúng ta có thể chơi nói thật hay mạo hiểm mà! Lần trước Tiền Chung Sinh có nói chúng ta có thể cùng chơi thây!”

“Cái trò xàm như vậy cậu bảo tớ làm sao mở miệng hả!”

“..... Sao mà xàm.....” Lăng Ngọc Phi vô lực kháng nghị.

“Cậu gần đây lắm chuyện thật! Nói mau, có âm mưu gì!”

.....

“.....Là Chu Ý Chân!” Xin lỗi lần nữa.

“Lại là cậu ấy!” Thi Phàm chen vào “Cậu ấy lại sao nữa!”

“Cô ấy cuối cùng cũng ra tay với Tiền Chung Sinh rồi!”

Sau một trận lẩn qua lộn lại, Lăng Ngọc Phi cũng đạt được ước muốn. Ngay cả Chu Ý Chân cũng bị cậu lừa tới.

Dựa theo tâm tính nhiều chuyện, A Mao và Thi Phàm cũng quyết định tham gia vào trò chơi chiều nay. Lăng Ngọc Phi còn cố ý dẫn bọn họ hỏi về vấn đề tình cảm của Tiền Chung Sinh, dù sao thì vẫn còn một tấm bia chắn là Chu Ý Chân.

Sau tiết cuối cùng, Lăng Ngọc Phi ôm đồ ăn vặt và nước uống đến lớp sáu.

Tiền Chung Sinh chờ bọn họ ở cửa, thấy cậu ôm nhiều đồ như vậy thì nhanh chóng chạy tới giúp.

“Sao A Mao không giúp cậu?”

“Cậu ta chỉ biết đùa, bắt nạt tớ thôi!” Lăng Ngọc Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tiền Chung Sinh giúp cậu mang đồ đến giữa chỗ trống đặt xuống. Cậu phải tay thả lỏng gân cốt đi sau, vừa nghiêng mắt nhìn liên đối diện ngay với đường nhìn của Vệ Thuốc.

“A, chào bạn Vệ Thước nha!” Cậu nghiêm chỉnh cúi đầu chào Vệ Thước một cái.

Lăng Ngọc Phi bị xoa đầu một cái.

“Vệ Thước với Lăng Ngọc Phi thân nhau như vậy từ bao giờ thế?” Tiền Chung Sinh quay lại thì thấy cảnh này.

Tinh thần trinh thám của Lăng Ngọc Phi nháy mắt trỗi dậy. Chưa đợi cậu nghĩ xem phải trả lời như thế nào, đã nghe Vệ Thước nói “Nói chuyện nhiều thì tốt thôi.”

Nói chuyện? Thôi được rồi, theo như lời Chu Ý Chân thì một Vệ Thước ít lời nói với cậu được mấy câu kia thì cũng được coi như là “trò chuyện” rồi.

“Cậu chơi với bọn tôi không? Nói thật hay mạo hiểm.” Lăng Ngọc Phi mời mọc.

Tiền Chung Sinh nói “Vệ Thước phải về mà nhỉ?”

“Tớ nhìn cậu..... chơi cũng được.” Vệ Thước nhìn Lăng Ngọc Phi nói.

“Được, vậy tớ mời cậu uống coca nhé.” Cậu ta ậm ờ nói, Lăng Ngọc Phi cũng không nghe rõ. Cậu chạy đi lôi ra từ đồng hồ của mình một chai coca.

“Cảm ơn.” Cậu ta tự tay nhận lấy.

Trong nháy mắt, Lăng Ngọc Phi nghĩ ánh mắt của Vệ Thước thật dịu dàng, còn giống như mang theo ý cười.

Cậu nhún vai, cũng hé miệng nở nụ cười với cậu ta.

Quan hệ của bọn họ tốt thật đấy, Tiền Chung Sinh ở một bên nhìn thâm nghĩ, trước giờ Vệ Thước chưa từng nhận đồ của người khác, càng chưa từng nói cảm ơn.

Lúc mọi người đến đông đủ, bọn họ liền bắt đầu chơi.

Quy tắc chơi là mỗi người rút một lá bài, ai nhỏ nhất thì bị phạt, ai lớn nhất thì đưa ra hình thức phạt, bằng nhau thì so chất bài.

Thật bất hạnh, Lăng Ngọc Phi chịu trận đầu tiên.

Người rút được số lớn nhất là Thi Phàm.

“Tớ gần đây thật xui xẻo a a a a a!” Lăng Ngọc Phi ôm đầu vật vã.

“He he he!” Thi Phàm cười gian “Chọn nói thật hay chọn mạo hiểm?”

“Niệm tình vừa bắt đầu, có thể nói nội dung nói thật cho tớ biết chút không?” Lăng Ngọc Phi giả vờ đáng thương.

Thi Phàm định nói không thể, A Mao đã ghé sát tai cậu ta thì thầm “Mục tiêu của chúng ta là Tiền Chung Sinh.”

Thi Phàm suy nghĩ một lúc, đồng ý.

“Nói thật là.... Ừm.... Nụ hôn đầu của cậu là lúc nào đi!”

Lăng Ngọc Phi.....

Nụ hôn đầu của cậu là chuyện mấy hôm trước đó! Nói ra nhất định sẽ bị tra hỏi! Sau đó sẽ không còn được yên nữa!!

Ông trời ơi!!

Lăng Ngọc Phi hít sâu, cắn răng nói “Tớ chọn mạo hiểm.”

A Mao và Thi Phàm ra về “Đồ ngốc” nhìn chăm chăm Lăng Ngọc Phi.

Còn Chu Ý Chân thì tràn đầy tò mò. Nếu không phải còn có nam thần của cô ở đây, Lăng Ngọc Phi có lẽ sẽ bị cô xông lên túm cổ tra hỏi — bởi vì cậu trước đây chưa từng nói với cô là cậu yêu ai!

“Câu hỏi đơn giản như vậy cậu không chọn, thì đừng trách tớ bắt nạt cậu nhé! Ngồi trên đùi của bất kì ai ở đây, trừ tớ ra, ôm cổ nói “anh/em yêu à” thì tớ sẽ bỏ qua cho cậu, ha ha ha!” Thi Phàm đắc ý nói.

Lăng Ngọc Phi đen mặt.

Người ở đây có Chu Ý Chân, A Mao, Tiền Chung Sinh, Tiểu Minh, vài tên lâu la tác giả không đặt tên và người ngồi yên bên cạnh quan sát là Vệ Thước.

Chu Ý Chân thì không cần nghĩ rồi.

Tiểu Minh và A Mao đều cười gian, nháy mắt, trái một câu “Cưng à, tới chỗ của anh, anh thương”, phải một câu “Chú cho em kẹo nha”... Cút!

Tiền Chung Sinh.... Cậu còn chưa quên cậu ta là đối tượng tình nghi nhất đâu, không thể cho tên biến thái chiếm tiện nghi được!

Mấy tên lâu la.... Cậu chưa từng nói chuyện với bọn họ.

“Tớ chọn Vệ Thước.” Lăng Ngọc Phi đứng dậy.

Vừa dứt lời, Chu Ý Chân “A” một tiếng.

Những người khác cũng hòa theo Yoyoyooooo.

Lăng Ngọc Phi trừng mắt nhìn bọn họ.

“Cái kia, bạn Vệ Thước, có thể cho tớ mượn đùi cậu một chút không?” Lăng Ngọc Phi nhăn nhó đi tới trước mặt Vệ Thước, gãi đầu, ngại ngại hỏi.

“Ừ.” Vệ Thước thẳng thắn ngoài sức tưởng tượng.

Cậu ta duỗi hai chân ra.

Vì thế Lăng Ngọc Phi liền ngồi xuống.

“Ngồi thế thì sao mà ôm cổ được! Ngồi nghiêng đi!” Thi Phàm ở một bên ồn ào.

“Biết rồi! Cậu편 thế!” Lăng Ngọc Phi ngồi trên đùi Vệ Thước phát cáu.

Cậu chỉ đành đứng lên, quay lại nói với Vệ Thước “Xin lỗi!”

Khoan đã! Cái mặt vô cảm trong truyền thuyết vừa nở nụ cười?! Lăng Ngọc Phi chăm chú nhìn nhưng hình như vẫn là vẻ mặt vô cảm như cũ.

“Không sao!” Vệ Thước nói.

Lăng Ngọc Phi đứng cạnh Vệ Thước, lần thứ hai ngồi xuống.

“Ôm cổ ôm cổ....” Mọi người ồn ào giục.

Lăng Ngọc Phi chịu đựng ánh mắt của Vệ Thước, giơ tay lên ôm lấy.

Sau đó, cậu cảm thấy một cánh tay vừa khoát lên eo cậu.

“Nói — Anh! Yêu! À!”

Lăng Ngọc Phi bị cánh tay kia làm cho bối rối, không tự chủ lặp lại lời bọn họ “Anh yêu à..”

Cái tay kia nhẹ nhẹ néo eo cậu một cái.

Lăng Ngọc Phi ngây người, lẳng lẳng nhìn về phía cửa ở bên cạnh.

“Sao thế? Dựa vào người Vệ Thước rồi không muốn xuống nữa à?” Thi Phạm trêu trọc nói.

Lăng Ngọc Phi vội vàng đứng dậy.

Sau đó có chuyện gì xảy ra đầu cậu cũng trống rỗng, ngay cả việc thăm dò Tiền Chung Sinh cũng quên mất tiêu.

Đây là tin nhắn tác giả tóm được của si hán:

“Thật là yêu cậu. Càng ngày càng yêu cậu.”

“Đồ Marry Sue nhà cậu mau cút đi! Từ lúc đụng phải cậu chả có chuyện gì tốt đẹp cả!”

“Từ lúc bắt đầu nói chuyện với cậu, mỗi ngày đều có chuyện tốt xảy ra.”

....

“Cút cút cút!!!”

Chú thích:

- Marry Sue: Nhân vật cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều người dù họ có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

7. Chương 7

Ba giờ chiều chủ nhật, nhiệt độ tăng cao.

Nhựa đường bị đốt cháy nóng hổi, ngay cả lòng bàn chân cũng cảm nhận được cái nóng ấy, cây cối tản ra mùi gỗ nhàn nhạt, cửa sổ trên những tòa nhà bị ánh mặt trời phản quang, chói lóa cả mắt.

Lăng Ngọc Phi cầm vé, đi vào trung tâm bơi lội.

Thời tiết nóng bức, trong trung tâm bơi lội đầy ắp người, ồn ào và náo nhiệt.

Lăng Ngọc Phi đi dạo quanh một vòng, nhưng không phát hiện người quen.

Điện thoại rung lên một tiếng.

Cậu móc điện thoại ra xem: “Thấy chiếc khăn đỏ trên băng ghế dài chỗ góc rẽ không?”

Cậu nhìn quanh, đúng là thấy một chiếc khăn đỏ.

“Dùng nó bịt mắt cậu lại.”

Lăng Ngọc Phi cảnh giác “Cậu lại muốn làm gì!”

“Ở đây nhiều người quá, tôi đưa cậu đến chỗ nào yên tĩnh trước. Cậu bịt chặt mắt xong tôi sẽ xuất hiện đưa cậu đi.”

Lăng Ngọc Phi vừa cúi đầu nhìn tin nhắn đã bị vài người va phải, ở đây đúng là không tiện nói chuyện. Cậu lại nhìn quanh một vòng, nhưng vẫn không phát hiện khuôn mặt quen thuộc nào.

“Cậu ra đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Lăng Ngọc Phi không mắc lừa.

“Cậu thấy tôi liền xông tới đánh tôi thì sao? Nhiều người như vậy sẽ khiến chuyện không hay.”

Lăng Ngọc Phi do dự.

“Tin tôi, được không?”

Cái “tin tôi” kia, trong nháy mắt phá vỡ lo lắng và nghi ngờ của cậu, cậu tức giận đi tới trước cái ghế dài.

Lăng Ngọc Phi cầm chiếc khăn đỏ được gấp cẩn thận, không tình nguyện vòng một vòng quanh mắt, sau đó buộc lại sau đầu.

Khoảng hơn mười giây sau, một cánh tay dắt cậu đi.

“Đến đây.”

Cậu ta cẩn thận nắm tay cậu dắt lên lầu.

Hóa ra cậu ta ở bên trên, Lăng Ngọc Phi nghĩ. Bàn tay dắt cậu rất ấm, còn hơi ẩm.

Bọn họ lên lầu, đi khoảng bảy tám mét rồi mới dừng lại.

Người kia mở cửa, dắt cậu vào.

“Đây là đâu?” Lăng Ngọc Phi hỏi.

“Bể bơi gia đình nhỏ của trung tâm bơi lội.” Bây giờ cậu đã biết cậu ta là ai rồi.

“Dừng...” Cậu ta nắm lấy bàn tay đang định cởi khăn bịt mắt của cậu.

“Tôi biết cậu là ai rồi!” Dây dưa mãi khiến Lăng Ngọc Phi nóng nảy, cậu không nhịn được nói.

“Tạm thời đừng cởi ra. Tôi có lời muốn nói.”

Lăng Ngọc Phi gạt tay cậu ta ra, cứng nhắc nói “Nhanh lên, tôi không nhịn được muốn đánh cậu rồi.”

Cả gian phòng trở lên yên tĩnh, mơ hồ nghe được thanh âm ồn ào từ bên dưới vọng lên. Tim cậu bắt đầu loạn nhịp.

Lăng Ngọc Phi nghe thấy tiếng người quỳ xuống, không khỏi lui về sau một bước.

“Dừng giận, tha lỗi cho tôi.”

Cậu ta nắm chặt hai tay cậu đang buông thõng bên người, bàn tay bị bao lấy, nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt.

“Tôi không biết làm sao để nói trước mặt cậu, rất nhiều điều đều muốn chính miệng nói cho cậu biết, nói tôi yêu cậu nhiều như thế nào, nhưng dù thế nào cũng không dám mở miệng. Tôi giống như một cái giếng tràn đầy những yêu thương dành cho cậu, nhưng lại không thể trào ra, khiến tôi phát ghen. Ban ngày còn đỡ, nhưng trời vừa tối thì trong đầu tôi lại có hàng ngàn hàng vạn hình ảnh cậu cười nói, làm những chuyện tôi đã từng thấy cậu làm. Tôi không nhận được nỗi nhớ cậu cả ngày lẫn đêm cho nên mới gửi tin nhắn cho cậu. Cậu không biết mấy hôm nay tôi vui như thế nào đâu. Hôm nay tôi nhất định phải chính miệng nói ra, nếu không có một ngày tôi sẽ bị ghen chết mất.”

Cậu ta hôn nhẹ lên tay cậu, tháo khăn bịt mắt của cậu ra, sau đó nâng mặt cậu lên, không do dự mà kiên định nhìn vào đôi mắt đầy sợ hãi của cậu “Tôi yêu cậu.”

Cậu ta cứ đứng im như vậy, lẳng lặng đợi phản ứng của Lăng Ngọc Phi.

Mình phải làm sao? Lăng Ngọc Phi mê man nghĩ, mình yêu cậu ta không? Cậu ta chỉ chính diện nói chuyện với mình hai lần, mình không thân với cậu ta, cậu ta có đứng trước mặt mình, mình cũng không biết cậu ta đang nghĩ gì, mình hoàn toàn không hiểu cậu ta.

Thế nhưng buổi tối đó, tình cảm nóng bỏng của mình là thật, nhịp tim xấu hổ hạnh phúc cũng là thật, cảm nhận sự an toàn và chăm sóc của cậu ta cũng là thật.

Cậu không biết làm sao. Ánh mắt giống như một đứa trẻ đang phân vân lựa chọn giữa chocolate và kem.

Vệ Thước thấy ánh mắt như thế thì cảm thấy đầu óc mình nóng vụt lên như không khí, vừa nóng vừa căng, bay lên phiêu phiêu như khinh khí cầu.

Cậu ta chậm rãi ghé đến gần mặt cậu, nói “Đừng đẩy tôi ra.”

Sau đó, cậu ta chậm rãi hôn lên. Bốn phiến môi hợp lại cùng một chỗ, bọn họ dây dưa trao đổi những hơi thở giống nhau.

Lăng Ngọc Phi không đẩy cậu ta ra. Cậu nghĩ tới nụ hôn đêm đó trong mỗi giấc mơ, sự vuốt ve và sự mê đắm của chính cậu.

“Hôn tôi.”

Lúc cậu ta nói chuyện, bờ môi ma sát nhau, hơi thở ấm nóng phả lên miệng Lăng Ngọc Phi.

Lăng Ngọc Phi không ngăn ngor nữa mà chủ động hé miệng, đưa lưỡi ra liếm môi Vệ Thước.

Đầu lưỡi hai người rất nhanh liền quấn vào một chỗ. Vệ Thước say mê mút lấy đầu lưỡi của Lăng Ngọc Phi, sau đó lại vươn lưỡi thâm nhập vào trong miệng cậu cướp đoạt nước bọt, nuốt xuống bụng.

Muốn nuốt cả người cậu ấy vào bụng quá, khiến cậu trở thành máu thịt của mình. Vệ Thước ôm chặt Lăng Ngọc Phi vào ngực.

Hai người sa vào hơi thở của đối phương, Vệ Thước lần theo cúc áo của Lăng Ngọc Phi, cởi nó ra, sau đó cả quần lẫn quần lót cũng cởi nốt. Lăng Ngọc Phi học theo Vệ Thước cởi đồ của đối phương.

Giữa hai người hoàn toàn không còn ngăn cách.

Bọn họ xích lõa ôm đối phương, ngực sát ngực. Lăng Ngọc Phi cảm nhận được tiếng tim đập phía sau cơ ngực cứng rắn và hữu lực. Không khí nóng bỏng bao lấy cậu.

Cậu vuốt ve da thịt Vệ Thước, da thịt căng đầy cường tráng, vân lưng rõ ràng, là một cơ thể đàn ông trưởng thành.

Cậu hung hăng cắn lên bờ vai dày rộng của cậu ta một cái.

Lăng Ngọc Phi vuốt ve nửa người trên của Vệ Thước, Vệ Thước lại cảm thấy nửa người trên của cậu không đủ.

Tính khí của cậu ta thẳng tắp cọ vào bụng dưới Lăng Ngọc Phi.

Vệ Thước hơi buông Lăng Ngọc Phi ra, cúi đầu nhìn phía dưới của cả hai.

Đối với cậu ta mà nói, đây là nơi bí mật nhất của Lăng Ngọc Phi, bao nhiêu lần cậu ta nằm mơ được sờ khắp người cậu, từng nụ hôn trên cổ chân dài, từng cái lướt nhẹ trên cánh tay, cậu ta cũng không thể tưởng tượng ra được hình dáng của chỗ đó. Để có thể khắc họa được toàn thân cậu, cậu ta còn điên cuồng mà nghĩ tới việc đến nhà vệ sinh rình trộm cậu, rất thảm hại.

Thứ đó của Lăng Ngọc Phi thanh tú thẳng tắp, không giống thứ đó của cậu ta, to dài và có chút đáng sợ. Cậu ta lấy tay khê khàng xoa nắn nó, Lăng Ngọc Phi lập tức phát ra tiếng kêu rên thoải mái.

“Cậu có phản ứng y như đêm hôm đó.” Khuôn mặt vô cảm xẹt qua một tia cuồng nhiệt xa lạ.

Lăng Ngọc Phi lại cắn cậu ta một cái “Cậu còn dám nhắc tới đêm đó!”

Vệ Thước cọ mũi cậu một chút. Sau đó dọc theo cần cổ hôn xuống ngực, vươn đầu lưỡi liếm rốn cậu, sau đó chậm chậm lan ra quanh bụng.

Lăng Ngọc Phi ngừng thở, thấy Vệ Thước lần xuống dưới, cậu liền luống cuống giữ lại đầu cậu ta.

“Đừng sợ.” Vệ Thước khàn khàn nói, hôn khẽ lên miệng cậu. Một cổ yêu thương và xung động không kiềm chế được dâng lên trong đầu. Cậu ta há miệng ngậm tính khí của cậu vào.

Trong nháy mắt, chân Lăng Ngọc Phi mềm nhũn, cảm giác tê dại trào ra khắp cơ thể. Khoang miệng ẩm ướt, đầu lưỡi ma sát áp chế cậu, khuấy động linh khẩu cậu, vào sâu ra nông, có lúc sẽ đụng phải hàm răng, khiến cậu đạt được khoái cảm trong sợ hãi.

Lăng Ngọc Phi khẽ đè nặng đầu Vệ Thước, cả người mê loạn.

“Đừng...” Lăng Ngọc Phi nức nở nói, trước giờ cậu chưa từng trải qua kích thích nào lớn như vậy “Sắp... bắn....”

Vệ Thước nghe Lăng Ngọc Phi nói, lại càng nuốt sâu tính khí của cậu.

Hai tay Lăng Ngọc Phi nắm lấy đầu Vệ Thước, cả người căng thẳng, nặng nề “A” một tiếng, liền xụi lơ ngã xuống.

Hai người ôm nhau trên mặt đất, Vệ Thước khó chịu ho vài cái, nuốt sạch tinh dịch của Lăng Ngọc Phi, cảm giác cả người thỏa mãn. Lăng Ngọc Phi hoàn toàn không phát hiện, thất thần thở dốc.

Chờ Lăng Ngọc Phi từ trong cao trào tỉnh lại, Vệ Thước đã chăm chú hôn hít cổ cậu.

Lăng Ngọc Phi chớp mắt một cái, hai tay kéo tai Vệ Thước ra. Vệ Thước hơi thở hỗn loạn, mặt không đổi nhìn cậu.

Lăng Ngọc Phi đẩy ngã cậu ta, ngồi lên người cậu ta, sau đó bắt đầu bóp mặt nhéo tai cậu ta.

“Khốn nạn a a a a! Tôi cho cậu quấy rối tình dục tôi này, cho cậu vừa gặp đã chiếm tiện nghi của tôi này...”

8. Chương 8

Vệ Thước để cậu phát tiết một trận xong mới nắm lấy cổ tay cậu ngăn lại.

“Thủ dâm giúp tôi, chỗ đó của tôi cứng quá.”

.....

“Đồ biến thái chết tiệt!”

Lăng Ngọc Phi nhảy dựng lên, tay chân luống cuống nhặt quần áo trên đất mặc vào.

Vệ Thước đi đến cạnh tường, nhìn chằm chằm động tác của Lăng Ngọc Phi, đưa tay xoa nắm tỉnh khí của mình, không thềm che giấu tiếng thở dốc ồ ồ.

Lăng Ngọc Phi quay lưng về phía cậu ta mặc xong quần áo, quay lại thì thấy cậu ta đang xích lõa tựa vào tường, tỉnh khí trong tay cao vút, gân xanh gồ lên. Lăng Ngọc Phi nhanh chóng che mắt, vô cùng muốn chạy nhưng không cam lòng chạy, liền cứ vậy mà bỏ qua cho cậu ta.

“Cậu có thể có chút liêm sỉ không!”

“Tôi cần cậu, không cần liêm sỉ.”

“.... Cậu không thể nói chuyện tử tế với tôi được à?!”

“Tôi đang nói chuyện tử tế mà.”

.... Tại sao cậu có thể vọng tưởng nói chuyện tử tế với biến thái cơ chứ! Cứ thế này thì sau này yêu đương kiểu gì!

.... A phi phi phi! Ai muốn yêu đương với tên biến thái chứ!

“Tôi liêm cậu thoải mái không?” Cậu ta đột nhiên hỏi.

Trên người Lăng Ngọc Phi hãy còn dính dính, cậu ta vừa hỏi, Lăng Ngọc Phi liền cảm thấy những nơi dính nước bọt của cậu ta nóng như muốn bùng cháy.

Cậu không thể ngốc ra ở đây nữa, nếu không sẽ bạo phát mà chế mất, Lăng Ngọc Phi nghĩ, không xấu hổ thì cũng tức điên.

Cậu quay người về phía Vệ Thước đi ra cửa.

“Sao cậu không nói là thoải mái? Trong mơ, cậu sẽ nói rất nhiều câu thật thoải mái, thật sướng, còn muốn, còn muốn nữa.” Vệ Thước nhìn cậu bỏ đi cũng không cản lại, động tác trên tay vẫn tiếp tục, hỏi.

Lăng Ngọc Phi thật muốn xông tới xé tan cái miệng của cậu ta, nam thần ở đâu cơ chứ?! Lạnh lùng ít nói ở đâu?! Cái người cậu nói cậu vàng rồ cuộc là ai?!

Sao cửa không mở được? Lăng Ngọc Phi đập mạnh một cước lên cửa, phía sau lại truyền tới thanh âm của Vệ Thước “Tôi sợ cậu chạy, nên lúc chờ cậu đã làm hư khóa cửa rồi.”

Lăng Ngọc Phi giờ hai tay úp sấp lên cửa yên lặng kêu trời.

“.... Vậy chúng ta ra ngoài kiểu gì?” Cậu hữu khí vô lực hỏi.

“Chờ lúc đóng cửa bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta.”

Thế là phải chờ đến tám, chín giờ tối sao?! Lăng Ngọc Phi bất lực ngồi xuống trước cửa vẽ vòng tròn.

“Sao cậu tuốt lâu thế!” Tiếng nước dính dớp, mất tự nhiên vang lên bên tai Lăng Ngọc Phi.

“Cậu không thích tôi lâu ư?”

“.... Chờ cậu tuốt xong mặc quần áo, chúng ta nói chuyện tử tế có được không?”

“Cậu tới sờ một cái là tôi bắn ngay.”

.....

“Có ai không, cứu mạng! Mẹ ơi, con muốn về!” Lăng Ngọc Phi sụp đổ cào cửa. Vệ Thước ở sau đột nhiên thấp giọng rên rỉ.

“Bị cậu kêu bắn.” Lăng Ngọc Phi nghe thấy âm thanh bình tĩnh của Vệ Thước.

..... Yên tĩnh à, anh nhớ em!

Lúc Lăng Ngọc Phi còn đang cầu mong yên tĩnh, Vệ Thước đã bước vào trong bể bơi nhỏ, đứng ở thành bể nhìn cậu cuộn thành một đoàn.

Thật muốn vuốt ve ôm ấp cậu ấy.

“Muốn bơi không? Bây giờ mới năm giờ chiều, còn phải đợi lâu lắm đấy.”

“Không! Cậu sẽ động tay động chân với tôi!” Lăng Ngọc Phi kiên quyết từ chối.

“Yêu nhau thì những việc này bình thường mà.”

“..... Sao tôi không biết chúng ta đang yêu nhau vậy?!”

“Cậu sướng xong rồi giờ muốn trở mặt à?”

“... Nói đi, cậu âm mưu chuyện này bao lâu rồi?” Lăng Ngọc Phi căm giận đấm lên tường, nghĩ mình bị lọt vào một cái hố thật to.

“Từ sau buổi tối trở về từ phòng học đó.”

Vệ Thước trả lời câu hỏi của cậu rất rõ ràng, cậu cũng không biết phải hỏi gì, chỉ nhìn tay mình đang bám vào cánh cửa, nhỏ giọng nói “Tôi không muốn yêu đương gì với cậu.”

“Vì sao lại không muốn? Tôi tốt như vậy cơ mà.” Lăng Ngọc Phi nghe thấy tiếng Vệ Thước trôi lên mặt nước, càng co rụt lại.

Mẹ nó! Bây giờ cậu cứ như một cô gái nhỏ bị ác bá cường gian ấy! Thật là phi phi phi!

“Cậu biến thái! Cậu không biết xấu hổ! Cậu còn quấy rối tình dục tôi!... Còn tự kỉ!” Lăng Ngọc Phi nghe tiếng nước rơi xuống sàn nhà và tiếng bước chân tới gần mình, từ đầu đến cuối đều không dám quay đầu lại, ánh nhìn tập trung lên chỗ khe cửa.

“Theo đuổi cậu thì đùa giỡn lưu manh một chút thôi mà?” Vệ Thước ngồi xổm xuống, hai tay chống tường, hoàn toàn vây lấy Lăng Ngọc Phi.

“Sau này tôi sẽ ngoan, cậu muốn nghe cái gì, tôi sẽ thì thầm bên tai cậu cái đó, cậu muốn tôi làm gì, tôi sẽ đi làm cái đó.” Lồng ngực cậu ta rung động, dán chặt sau lưng Lăng Ngọc Phi.

“.....Cậu dựa gần như vậy sẽ làm ướt quần áo tôi đó....” Lăng Ngọc Phi dời trọng tâm câu chuyện.

“Ướt thì cởi.” Vệ Thước gác cằm lên đầu Lăng Ngọc Phi, nói với cậu.

“Buông!” Lăng Ngọc Phi lắc đầu, cọ cọ cằm Vệ Thước.

“Cậu đồng ý làm bạn trai tôi thì tôi buông.” Thanh âm Vệ Thước hoàn toàn nhuyến ra.

“Cậu thật phiền.....”

“Vậy cậu đồng ý không?” Vệ Thước nghiêng mặt nhìn, khẽ hôn lên má cậu.

“.....Đồng ý.....” Lăng Ngọc Phi cắn đầu gối chân, ậm ờ nói.

Vệ Thước sờ sờ đầu cậu, sau đó ôm cậu bế lên, khiến Lăng Ngọc Phi sợ đến nắm chặt vai cậu ta để giữ thăng bằng “Cậu lại muốn làm gì?”

“Dẫn cậu đi bơi.” Cậu ta ôm cậu tiến vào bể bơi, sau đó đặt cậu ngồi trên thành bể.

“Cậu khỏe thật!” Lăng Ngọc Phi nặng hơn 65kg, thế mà cậu ta lại có thể ôm cậu đặt lên thành bể cao gần bằng cầm cậu ta!

“Muốn tôi cởi quần áo giúp cậu không?” Vệ Thước đặt tay lên lưng cậu hỏi.

“Tôi tự làm....” Lăng Ngọc Phi cảm thấy mình đã hoàn toàn rơi vào tay giặc, mà cậu lại còn đến tận chỗ bể bơi!

Vệ Thước lại quay lại trong bể, nhìn Lăng Ngọc Phi cởi quần áo ném sang một bên.

Chờ Lăng Ngọc Phi xuống nước, Vệ Thước lập tức ôm lấy cậu.

Lăng Ngọc Phi không dám nhìn loạn, Vệ Thước đang trần như nhộng ở trước mặt cậu! Là trần như nhộng đó!

Cậu không được tự nhiên quay người, đưa lưng về phía Vệ Thước.

Vệ Thước không để ý, hai tay ôm ngang hông cậu, tinh tế hôn vai cậu.

Hai người cứ thế ở trong nước lạnh cứng lên.

“Muốn làm tình với cậu quá.”

“.....Đừng ở đây.”

“Được.” Không khí bây giờ thật tốt, cậu ta cũng không muốn phá hỏng nó.

.....

Hai người ngâm trong bể nghịch nước, sau đó nói chuyện phiếm, đến tận hơn 8 giờ mới được giúp ra ngoài.

Vệ Thước muốn Lăng Ngọc Phi đi ăn khuya với cậu ta, nhưng Lăng Ngọc Phi lại nói muốn về nhà, Vệ Thước không bắt buộc cậu, hai người đứng dưới nhà Lăng Ngọc Phi tạm biệt nhau.

“Mai gặp.” Vệ Thước nói.

“Ừ.” Lăng Ngọc Phi không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta, cúi đầu nói.

Vệ Thước nâng mặt của cậu lên, vẫn dịu dàng nói “Đừng ngại, cũng đừng sợ, tuy tôi rất thích bộ dáng này của cậu.”

Lăng Ngọc Phi nắm lại cái tay đang dao động trên mặt mình, đặt ở bên mép hôn một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Thật đáng yêu! Vệ Thước cũng hôn một cái lên chỗ cậu vừa hôn.

“Sao mình lại khinh địch như vậy chứ, đầu mình chắc bị nước vào rồi!” Lăng Ngọc Phi vừa vào tòa nhà vừa đập đập đầu mình.

A a a a a!!! Cậu điên cuồng gào thét ở trong lòng, cũng không biết là ảo não hay hưng phấn.

9. Chương 9

12:30 PM

Zzzz Ý Chân: “Có phải cậu đi rao tin vịt gì về tớ không hả?!!”

Zzzz Ý Chân: “Cậu ra đây! Tớ đảm bảo không đánh chết cậu!”

3:45 PM

Zzzz Ý Chân: “Ra đây! Hiện tại cả thế giới đều nói tớ theo đuổi Tiền Chung Sinh là có chuyện gì hả! (tức giận tức giận tức giận)”

Zzzz Ý Chân: “Thì Phàm nói là cậu nói, cậu đừng có mà giả chết với tớ!”

4:30 PM

Zzzz Ý Chân: “Ra đây đi ——!!!”

5:05 PM

Zzzz Ý Chân: “Ờ ờ (cười nhạt)”

Lăng Ngọc Phi vừa về nhà, mở điện thoại ra thì bị tin nhắn của Ý Chân oanh tạc.

Đầu óc cậu bị lời nói của Vệ Thước, bộ dáng của Vệ Thước, tất cả của Vệ Thước nhồi đầy đột nhiên tỉnh táo lại. Thế nhưng cậu lại nghĩ đến Vệ Thước.

lyfly: “Cậu có biết chuyện gì liên quan đến Vệ Thước không? (đáng thương)”

Có thể thấy cậu nói chuyện không được bình thường lắm, Chu Ý Chân chờ lâu lửa nguội, cũng không có rít gào cậu mà nhắn lại mấy dấu chấm hỏi.

lyfly: “.....Đột nhiên hiểu kì, cậu nói cho tớ biết đi (đáng thương)”

Zzzz Ý Chân: “Cậu giải thích xem chuyện hôm nay là như nào trước đi (tức giận), tớ sắp bị người ta trêu đến tức chết luôn rồi (tức giận).”

Não Lăng Ngọc Phi thật sự không thể nghĩ được gì vào lúc này, chỉ tùy tiện nói vài câu có lẽ.

Chu Ý Chân không bám dính cậu nữa, có lẽ tinh thần nhiều chuyện của cô cũng hùng hực lên rồi.

Zzzz Ý Chân: “Tớ cũng không rõ lắm, nghe nói lúc tiểu học nhà cậu ta gặp tai nạn xe cộ, khiến mẹ cậu ta qua đời....”

Zzzz Ý Chân: “Cậu ta trải đời hơn chúng ta rất nhiều, từ nhỏ đã đối mặt với cái chết như vậy, lại còn là người thân nhất, nội tâm nhất định là có rất nhiều rất nhiều cảm nhận mà đến giờ chúng ta cũng chưa hiểu được....”

Zzzz Ý Chân: “Học chậm một năm, lớn hơn chúng ta một tuổi, nghe nói cậu ta sinh cuối năm.”

Zzzz Ý Chân: “Có cảm thấy trên người cậu ta có một loại khí tức đặc biệt không? Nói mãi nói mãi tớ lại hoa si luôn rồi! (xấu hổ)”

Zzzz Ý Chân: “....”

Zzzz Ý Chân: “....Cậu còn đó không?”

Zzzz Ý Chân: “Nè!”

Zzzz Ý Chân: “Cậu có hiểu nổi đau không ai đáp lại không hả!!”

Zzzz Ý Chân: “..... Chờ mai tớ mà bắt được cậu thì xác định đi nhé (tức giận tức giận tức giận)”

Thực tế, Lăng Ngọc Phi vừa nhìn thấy tin đầu tiên đã mở tin nhắn nhắn cho Vệ Thước.

“.... Cậu về nhà chưa?”

“Về rồi, nhớ tôi không?”

“.....Không!”

Thảm! Ngữ khí của cậu có cứng nhắc không? Cậu ta có đau lòng không? Cậu suy nghĩ miên man, Vệ Thước lại nhắn tới một câu “Tôi nhớ cậu lắm.”

Lăng Ngọc Phi vuốt vuốt màn hình, lại nghĩ đến cảnh cậu ta che mắt mình nói những lời này.

Cậu ta cũng không phải tên biến thái không biến xấu hổ, cậu ta nhất định là một người có tình cảm vô cùng phong phú, ấm áp, cậu ta khát vọng được đến gần người mình thích, khát vọng ai đó bước vào thế giới của cậu ta, khát vọng được đáp lại.

Trái tim Lăng Ngọc Phi quay cuồng, giống như muốn chạy đi ôm cậu ta.

Loại người lúc ở cạnh thì muốn bỏ chạy, bây giờ thì lại điên cuồng nhớ nhung này là chuyện gì vậy!!

“Tôi có chút nhớ cậu.....” Lăng Ngọc Phi trả lời, ngẫm ngẫm lại thấy không đủ.

“Tôi nhất định sẽ yêu thương cậu!” Cậu gửi xong tin này, liền nhanh tay tắt máy vùi đầu vào trong chăn.

Đương nhiên, nửa tiếng sau, cậu lại không kìm chế được mà tim đập thành thịch, len lén mở tin nhắn ra xem.

“Xem ra đêm nay tôi lại mất ngủ rồi.”

“Yêu cậu, bảo bối.”

Lăng Ngọc Phi đập đầu vào gối mấy cái, ôm di động nằm ngửa ra.

Đêm ấy mộng đẹp!

Sáng sớm, Lăng Ngọc Phi đạp xe tới trường, theo thường lệ dừng xe ở phía trong cùng bên phải của hàng thứ ba, lúc cúi người xuống khóa xe xong còn chưa kịp đứng dậy đã bị người ôm lấy từ phía sau.

“Là tôi.” Phía sau truyền đến tiếng của Vệ Thước.

“A....” Lăng Ngọc Phi vừa định huých tay về sau dừng lại “Sáng ra đã dọa tôi.”

“Dọa sợ?” Vệ Thước sờ trán cậu, giống như trấn an.

“Sao cậu đến sớm vậy?” Lăng Ngọc Phi quay người lại.

“Muốn nhìn thấy cậu sớm một chút, ở với cậu thêm mấy phút.” Vệ Thước nhìn vào mắt cậu nói.

Giọng nói của cậu ta không trầm bổng lên xuống tí nào, nhưng Lăng Ngọc Phi vẫn nghe ra được sự dịu dàng và săn sóc.

Không được đồ mặt! Không được đồ mặt! Tai cũng không được đồ! Lăng Ngọc Phi yên lặng tát cho mình tỉnh.

“Hôm nay cậu có môn gì?” Cậu nhìn trái nhìn phải tìm chuyện để nói.

“Tất cả đều là môn nhớ cậu.”

“.....Tiết một của tôi là Hóa, sau đó là Văn, Lí, Anh....” Lăng Ngọc Phi làm bầm, cầm lấy túi xách trên giỏ xe muốn đi.

Vệ Thước ôm lấy vai cậu, hai người dán chặt lấy nhau đi qua con đường chỉ có hai ba người, lên tầng hai.

Lớp sáu ở tầng ba, Vệ Thước đứng trên cầu thang không nói gì.

Lăng Ngọc Phi ngẩng đầu nhìn cậu ta “Nhanh lên đi, nhiều người sẽ bị phát hiện.”

“Cậu sợ ở đây bị người phát hiện?”

“Ừm... Cũng không hẳn.”

“Tôi muốn để tất cả mọi người đều biết cậu là của tôi.”

Cậu ta vỗ vỗ đầu cậu “Nhưng chuyện cậu để ý tôi sẽ không làm.”

“... Câu này của cậu cũng giả quá đấy.” Lăng Ngọc Phi tức giận bất bình nói “Cậu trước giờ luôn dùng ngôn ngữ đùa giỡn tôi, quấy rối tôi.”

“Không kìm lòng được.”

“...Cậu rút nhanh đi.”

Tim gần đây luôn đập rộn lên, đầu sung huyết, cứ vậy có khi nào bị xuất huyết não không! Lăng Ngọc Phi ôm ngực quay người đi về phía phòng học.

Giờ ra chơi sau tiết hai được nghỉ lâu, Chu Ý Chân quả nhiên đến tính sổ Lăng Ngọc Phi.

“Là như vậy, gần đây mọi người đang truyền tin nhau là tớ theo đuổi Tiền Chung Sinh, nhưng thực tế là tớ không có theo đuổi, không làm mà bị mang tiếng oan, như vậy không phải rất thiệt thòi sao?” Chu Ý Chân vỗ vai cậu “Cho nên tớ quyết định nhân cơ hội này ra tay theo đuổi luôn.”

“...Tớ thật không hiểu nổi cậu.... Nhưng tớ sẽ cố vũ cậu nhiệt tình.”

“Bây giờ mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi, chỉ còn thiếu sự giúp đỡ của cậu thôi.”

“Liên quan gì tới tớ?!”

“Cậu đừng cho là tớ không biết cậu là người tung tin nhé!” Chu Ý Chân giả vờ muốn đánh cậu.

Lăng Ngọc Phi chột dạ.

“Thế nên chiều nay chơi nói thật hay mạo hiểm, các cậu phải nhất nhất hỏi tớ thích ai, vì sao lại thích, rồi kêu tớ đi ôm ai ở đó, v.v nha, như vậy là được, chuyện còn lại thì tớ sẽ tự lo.”

“Lại là nói thật hay mạo hiểm, có thể chơi cái gì mới mẻ hơn không?! Còn nữa, có phải cậu dễ dãi quá không vậy! Rụt rè đâu hết rồi!” Lăng Ngọc Phi vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thét.

“Cậu ngày đầu tiên biết tớ à? Thích thì thích thôi, sao phải kiềm nén.”

Lăng Ngọc Phi xoắn xuýt nhìn Chu Ý Chân.

“Cái vẻ mặt táo bón của cậu là sao hả?”

“Không sao.” Lăng Ngọc Phi thở dài một tiếng “Chỉ là tớ đột nhiên thấy cậu thật quyến rũ, thật ghen tị với cậu.”

“Ha ha ha!! Tớ đương nhiên tràn đầy sức quyến rũ rồi!” Chu Ý Chân đắc ý hất tóc “Nhanh vào lớp đi, tớ đến để giao việc cho cậu thôi, nhớ biểu hiện cho tốt đấy!”

“....Tớ sẽ biểu hiện thật tốt.”

Cậu quyết định! Sẽ cho mọi người biết Vệ Thước là bạn trai của cậu!

Cơ hội chính là trò nói thật chiều nay.

“Lăng Ngọc Phi, cậu sốt à? Sao mặt đỏ thế!” Thi Phàm ở một bên hỏi.

“... Ồ! Đang phát tao! (*)” Lăng Ngọc Phi ồn ào đáp lại.

Buổi chiều, lớp sáu, Vệ Thước vẫn ngồi cạnh nhìn Lăng Ngọc Phi như lần trước.

Lăng Ngọc Phi rút bài mấy lần, đều không phải nhỏ nhất, gấp đến mức cậu gần như muốn đập gãy ghề.

“A a a a! Tớ không chơi nữa!” Lúc không cần thì cứ tới, lúc cần thì lại không tới! Cậu đứng mạnh dậy, vọt tới bên người Vệ Thước kéo cậu ta đi.

“Cậu làm gì thế!” Chu Ý Chân kinh ngạc gọi cậu lại.

Cậu giơ bàn tay đang nắm chặt tay Vệ Thước lên “Đi hẹn hò!”

“..... Trò mới gì vậy?” Thi Phàm hỏi.

Lăng Ngọc Phi vừa định trả lời, chợt nghe tiếng Vệ Thược bên cạnh nói “Không phải!”

Sau đó, cậu bị cậu ta kéo đi.

Lưu lại một đám người nhốn nháo nghe đoạn đối thoại xa dần của bọn họ.

“Đi đâu vậy?”

“Tìm một chỗ không người.”

“.....”

Chú thích:

- Phát sốt: phiên âm fāshāo, phát tao: fāsāo, phát tao nghĩa là lẳng lơ (tác phong), cột nhà (cử chỉ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-am-tuong-doi>